

Ma Đầu Lai Cật Đường - Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo

Contents

Ma Đầu Lai Cật Đường - Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo	1
1. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 1	1
2. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 2	4
3. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 3	6
4. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 4	7
5. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 5	9
6. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 6	10
7. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 7	13
8. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 8	15
9. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 9	17
10. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 10	20
11. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 11	23
12. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 12	25
13. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 13	29
14. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 14	32
15. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 15	34

Ma Đầu Lai Cật Đường - Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo

Giới thiệu

Editor: Tịnh
Nội dung nhân: Cường cường, nhân duyên gặp gỡ bất ngờ không như mong muốn, tiên hiệp, tu chân
Tìm tòi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dau-lai-cat-duong-ma-dau-den-day-an-keo>

1. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 1

Edit: Tịnh

“Phạm phải sai lầm lớn như thế, nên phải chịu sự trừng phạt này. Thiên Đạo từ xưa đã thế, nhân quả tuần hoàn.”

“Kiếp sau làm người tốt đi.”

“Nghĩa phụ.”

Về mặt thiếu niên đầy đau khổ nhìn người nam nhân kia, nhưng khóe miệng lại nhếch lên để lộ ra một tia quật cường.

Người nam nhân đang quỳ trên mặt tựa hồ vẫn còn đang mê mang, hẩn gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên đó, như là muốn nhìn thấy gì đó trên mặt thiếu niên. Đôi mắt hẩn mở to chứa đầy không thể tin, bi thương

đường như đã trở thành sự thật rồi.

Ủy khuất như vậy.

Khó có thể chịu được như vậy.

Hạ Văn Hi giống như cảm thấy hân đã khóc lên thành tiếng.

Người nam nhân đã chết quỳ trên mặt đất rồi cuộc như đã tiêu tan cái gì đó, rõ ràng ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, cả người chật vật cũng gần không được trợn vui vẻ kia. Mặt mày nhiễm đầy chán nản và hung dữ cười đến cong cong, để người khác không hiểu sao cảm thấy có vài phần tiêu sái.

Nhưng mà, người này lập tức đã không còn tồn tại nữa.

Trong lòng Hạ Văn Hi có chút bị siết chặt. Cảm giác này từ khi sinh ra đến giờ y chưa từng có, đuôi lông mày trong lúc lơ đãng có chút nhíu, y nhanh tay nắm lấy bội kiếm.

Hạc Sơn lão nhân có lẽ là chú ý đến trạng thái khác thường của y, sâu xa nhìn qua.

“*Quân pháp bất vị thân, nếu không có nguyên nhân khác, đứa nhỏ này là đứa nhỏ tốt.”

(Quân pháp bất vị thân có nghĩa là ai cũng phải tuân theo luật pháp, hoàng thân quốc thích (có họ với vua cũng ko nằm ngoài pháp luật).

Hạc Sơn lão nhân vô cùng đủ tư cách làm sư phụ, ít nhất là đối với Hạ Văn Hi thì thế, ông luôn luôn đều có thể phát hiện được đồ đệ của mình có gì đó không đúng.

Ông cho rằng Hạ Văn Hi thất thố là vì những gì thiếu niên kia đã làm. Mà trên thực tế, Hạ Văn Hi để ý lại là người nam nhân kia bây giờ đầu thân đã không còn liền với nhau nữa.

Hạ Văn Hi gật gật đầu, ý bảo *minh bạch (hiểu rồi).

Máu tươi âm áp thấm vào trong đất, nhiễm đỏ một mảng, dưới ánh nắng chiều tà, phá lệ *diễm lệ (xinh đẹp).

“Đi thôi.” Lúc Hạc Sơn lão nhân đi ngang qua Hạ Văn Hi, thấy y chưa từng cử động, liền lên tiếng nhắc nhở.

Hạ Văn Hi xoay người đuổi theo, không hề nhìn thì thế nằm trên mặt đất nữa.

Cực thịnh một thời, là Đại Ma Tôn thì sao? Còn không phải là chết rồi đó sao.

Nực cười là, không chết trong tay người cường đại giống hân, không chết khi bị các đại môn phái bao vây, lại chết ở dưới mũi kiếm của tiểu hài tử của mình.

Ai cũng biết, thiếu niên đó là bảo bối của hân, bắt được thiếu niên đó thì xem như là đã lấy được mạng của nam nhân, ai cũng biết, nhưng, cũng không ai động vào.

Kết quả nam nhân lại là trực tiếp chết ở trong tay thiếu niên.

Thật sự rất buồn cười.

“Người nói đúng không.”

“Cố Trầm Uyên.”

Dưới ánh sáng ảm đạm của mặt trăng, bãi tha ma có vẻ hết sức tịch liêu và quỷ dị, một nam nhân cả người mặc *tố y đứng ở trước một cái *loạn táng khanh (có lẽ là hố xác khê lắm lắm, như là du hồn trước bãi tha ma).

(*Tố y: y phục thuần trắng

Hạ Văn Hi cũng không biết là ôm tâm tư gì nữa, lại vào buổi tối vụng trộm ra ngoài đến này bãi tha ma nhìn người nam nhân này.

Một đồng thân thể bị *phân thây (thân thể bị cắt thành từng miếng, thỉnh thoảng có một miếng không được chặt sạch sẽ để lên miếng khác, cực kì ghê tởm).

Lúc này những miếng thịt đó lại nhúc nhích dường như muốn dính trở lại, nhưng mà lại một lần nữa thất bại, cũng có chỗ khô phục lại nhưng cực nhỏ.

Cũng giống như Hạ Văn Hi không biết mình vì sao muốn chuồn ra đến xem hắn, y cũng không biết, vì sao thi thể bị phân thây thê thảm như thế lại xuất hiện dị tượng này, càng không biết, y vì sao lại trở về cầm châm và băng tằm ti đến giúp những miếng thịt kia khô phục như cũ.

Cho đến khi cái đầu kia cũng trở về vị trí vốn có.

“Cố Trầm Uyên?”

Hạ Văn Hi mở miệng gọi hắn.

Ngồi ở trên đồng xác chết, nam nhân dường như vẫn chưa hoàn hồn, nhìn chăm chăm về phía trước, một hồi lâu, mới thấy con người hắn từng chút từng chút chuyển về phía Hạ Văn Hi, rồi sau đó nhếch môi, lộ ra răng nanh sáng choang, gọi Hạ Văn Hi: “Đạo gia.”

Đôi mắt đen nhìn không ra cảm xúc, hàn quang lóe ra từ răng nanh và cái cằm còn lưu lại vết máu, khiến hắn thoát nhìn giống như lệ quỷ đến từ Địa ngục, nguy hiểm và xấu xa.

Có lẽ hắn quả thật đi dạo qua Địa ngục một lần, sau đó lại quay trở lại.

“Vì sao người vẫn chưa chết?”

Cố Trầm Uyên phải nên hồn phi phách tán rồi mới đúng, đừng nói là chuyển thế, từ nay về sau, thiên địa chỉ gian, đều sẽ không tồn tại người này nữa.

Nghe được vấn đề của Hạ Văn Hi, hắn tựa hồ như là nghe được chuyện đáng cười trong thiên hạ, mừng rỡ ngã vào đồng thi thể dơ bẩn kia — tuy rằng Cố Trầm Uyên dơ bẩn giống vậy.

Hạ Văn Hi không biết hắn đang cười cái gì, y không thể lý giải được suy nghĩ của Cố Trầm Uyên, có lẽ qua đoạn thời gian tiếp theo thì có thể, thế nhưng ít nhất thì không phải là bây giờ.

Cố Trầm Uyên bị phân thây, trên người lại không có y phục, trần trụi, ***g ngược bởi vì hắn cười mà pháp phòng lên xuống, điểm màu hồng và phần lớn thân thể dưới ánh sáng của mặt trăng có chút *đạo nhân tâm (lấy mất hồn người khác. Vì thế Hạ Văn Hi nhảy vào trong loạn táng khanh kéo hắn lên, cởi ngoại bào màu trắng khoác lên người hắn.

“Tai họa lưu lại ngàn năm. Còn chưa giết được *bach nhân lang kia, ta sao có thể nhắm mắt chết được?”

(*Bach nhân lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lúc Hạ Văn Hi ôm hắn ra từ loạn khánh tang ra, Cố Trầm Uyên mới giống như có tâm tình mà trả lời, chỉ là ẩn chứa trong ngôn ngữ kia là cổ *ngoan kinh (vô cùng ác độc khiến người khác lạnh cả người.

“Đạo gia, người vì sao muốn giúp ta may lại thân thể?”

Cố Trầm Uyên cảm giác được bước chân người ôm hắn dừng lại một chút, rồi sau đó mới lại khôi phục lại tiết tấu trước đó.

Hạ Văn Hi không biết.

Y không biết vì sao lại đến đây.

Y cũng không biết muốn dẫn Cố Trầm Uyên đi đâu.

Thậm chí không biết bản thân mình vì sao sẽ làm như vậy, bản thân mình muốn làm gì.

Hạ Văn Hi chỉ cảm thấy trong đầu óc mình trống rỗng.

“Đạo gia, ngài thật sạch sẽ.” Cố Trầm Uyên tựa hồ cũng biết không đợi được đáp án của y, cũng không tính đợi y trả lời, nói như vậy xong, Cố Trầm Uyên vươn tay ôm chặt cổ Hạ Văn Hi.

Hơi thở phun lên cổ Hạ Văn Hi, y cảm giác có chút lạnh.

Hạ Văn Hi không biết hắn chỉ phương diện nào.

Thế nhưng y biết.

“Cố Trầm Uyên, người thật bản.”

Mặc kệ là phương diện nào.

Cố Trầm Uyên chôn ở trước ngực y cúi đầu cười, ánh mắt sáng ngời trong suốt, cũng không phản bác.

Hết chương 1

2. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 2

Edit: Tịnh

“Sư huynh, sao huynh lại – sao huynh lại nhặt –”

Hạ Văn Hi nhẹ nhàng thả người nam nhân xuống giường, dịch chần cho hắn, lúc này mới xoay người nhìn về phía tiểu sư đệ gấp đến độ như con kiến đang bò trên chảo nóng.

Cố Trầm Uyên đã ngủ, hôn phách bất ổn, đây là đương nhiên.

Hạ Văn Hi đem ngón trỏ đặt ở trước miệng, vẻ mặt ôn hòa nhìn hắn, tiểu sư đệ gấp đến độ không chịu được, lại vẫn là bị cấm nói.

Tiểu sư đệ hơn nửa đêm đến đây là ngoài ý muốn của y. Nhưng mà, nó luôn nghe lời, cho nên có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Hạ Văn Hi mang theo tiểu sư đệ ra cửa, cũng thuận tay đóng cửa lại. Người kia vốn hôn phách bất ổn mà ngủ say Cố Trầm Uyên mở mắt, sắc mặt đậm nhạt và ánh mắt trong suốt không liên quan gì đến “Ngủ say”, vừa rồi chỉ là giả bộ.

“Sư huynh –” Ngoài phòng tiểu sư đệ kéo tay áo Hạ Văn Hi, đáng thương nhìn y, giọng nói lộ ra một cổ ủy khuất.

Hạ Văn Hi xoa xoa đầu nhóc: “Đừng nói cho người khác.”

“Không Huynh không thể.....” Không thể tiếp xúc với người như vậy. Tiểu sư đệ phồng miệng, quật cường nhìn y.

“Hạ Lăng.” Hạ Văn Hi gọi nhóc: “Được không?”

Tiểu sư đệ sau khi trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở phì phì xoay người rời khỏi.

Hạ Văn Hi không biết vì sao sẽ mang Cố Trầm Uyên về bên trong, nhưng y luôn luôn thuận theo tâm của mình, sâu thẳm bên trong y dường như muốn y phải làm như thế.

Vốn nên ngủ say Cố Trầm Uyên lúc này mới xa xăm nhắm mắt lại.

“Đạo gia, đây là ý gì?” Cố Trầm Uyên nhìn chén thuốc được bưng đến trước mặt mình, lại chuyển ánh mắt lên người nam nhân.

“Người cần chữa thương.” Hôm qua lúc tìm thấy Cố Trầm Uyên, trừ cái đầu bởi vì nghĩa tử hắn chém còn nguyên vẹn, những chỗ khác đều bị chém thành từng miếng. Hôm nay, những chỗ đó cũng liền lại tốt rồi, chứng minh thân thể này của Cố Trầm Uyên có năng lực liền lại.

“Thuốc trị thương của ta không động vào, sư phụ sẽ hỏi, nhưng bỏ thân thể thì không sao.”

Về mặt Cố Trầm Uyên đầy phức tạp nhìn y.

Hạ Văn Hi đoán không được nam nhân này nghĩ như thế nào, y luôn trì độn trong phương diện tình cảm, trong lòng nghĩ như thế nào, cũng nghĩ không ra nguyên do. (có lẽ là ko biết vì sao đối xử tốt với Cố Trầm Uyên

Không khí trầm mặc này kéo dài không bao lâu, Cố Trầm Uyên nhìn y một lúc rồi liền ngửa đầu uống xong chén thuốc kia.

“Đạo gia.”

Lúc đưa bát không trả lại, Cố Trầm Uyên cong khoe miệng đưa mắt nhìn y. Hắn cười luôn luôn lộ ra chút tà khí, lúc này trong ánh mắt giống như đang giấu móc câu, khiến lòng người khác run lên. Hạ Văn Hi mặt chỉ cảm thấy trái tim như là ngừng một lát, cau mày nâng tay đề vị trí ngực của mình, cái run lên vừa rồi, tựa hồ lại chỉ là ảo giác.

“Đắng.” Cố Trầm Uyên ‘phì’ cười ra tiếng đến, sau đó lười biếng kêu lên.

Hạ Văn Hi chớp mắt, *bình tĩnh đại ngộ (hiểu ra mọi chuyện.

Khó trách trước đó nhìn y như vậy, thì ra là sợ đắng, muốn tìm một chút đường cho hắn, lại cảm thấy ngại.

Hạ Văn Hi tự cho là đã hiểu tâm tư của đại ma đầu này, cảm thấy Cố Trầm Uyên bây giờ đang làm nũng với y.

Giống như tiểu sư đệ Hạ Lăng sau mỗi lần bị phạt, đều muốn làm nũng với y, được y trấn an.

Trong dân gian khi tiểu hài tử uống thuốc, cuối cùng sẽ được cha mẹ trấn an nói: “Bảo bối, con thật lợi hại.”

Vì thế Hạ Văn Hi nâng tay xoa xoa tóc có chút nhếch lên của Cố Trầm Uyên, nhỏ giọng dỗ nói: “Cố Trầm Uyên, người thật lợi hại.”

Cố Trầm Uyên mở to mắt gắt gao nhìn y. Lần đầu, hắn có chút nhìn không thấu một người, cũng không thể nói là nhìn không thấu, chỉ là chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày như vậy.

Cố Trầm Uyên vẫn duy trì vẻ mặt không chút thay đổi nhìn Hạ Văn Hi ra cửa, rồi sau đó như là không chế không được bắt đầu cười to lên, cuối cùng vui vẻ nằm ở trên giường, tươi cười khùng bố lải nhải nhắc lại tên của Hạ Văn Hi, giống như điên cuồng.

“Đạo gia.”

“Đạo gia...a ”

“Hạ Văn Hi –”

“Hạ Văn Hi Hạ Văn Hi Hạ Văn Hi Hạ Văn Hi Hạ Văn Hi.....”

Tình cảnh này nếu để người khác nhìn thấy thì sẽ không vui, mà cũng không có ai xem cả.

Hạ Văn Hi cái gì cũng không biết, y vẫn giống như thường ngày, lúc nên tu hành thì tu hành, lúc nên đọc sách thì đọc sách, lúc nên luyện chữ thì luyện chữ, lặp đi lặp lại.

Chỉ là lúc trở về phòng tĩnh tọa, y lại một lần nữa vụng trộm chuồn ra khỏi đạo quán, lấy đan được đổi chút tiền bạc, mua một con gà nướng và một ít kẹo.

Hạ Văn Hi đã tập được Tích Cốc, nên không cần ăn. Nhưng trước đó gặp qua Cố Trầm Uyên vài lần, trên miệng đối phương đều ăn mấy loại thực vật khác nhau.

Trừ hôm qua ra.

Khi nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của Cố Trầm Uyên, Hạ Văn Hi trong lòng có chút buồn bực, chẳng lẽ trong lòng đối phương mình là người nghiêm khắc lắm sao? Mới có thể khi mình đưa gà quay cho hắn mới lộ ra biểu tình đó.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Cố Trầm Uyên ăn gà nướng đầy thỏa mãn, đáng vẻ tâm tình rất tốt, chút buồn bực này lại lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Sau nửa canh giờ, chờ sau khi Cố Trầm Uyên lại một lần nữa uống xong thuốc, Hạ Văn Hi lấy viên kẹo đã chuẩn bị tốt nhét vào miệng nam nhân, đối phương vô cùng thuận theo, khiến Hạ Văn Hi không khỏi nghĩ: Cố Trầm Uyên có phải đã sớm biết mình sẽ dứt kẹo cho hắn rồi không?

Cố Trầm Uyên đương nhiên không biết.

Mặc kệ Hạ Văn Hi dứt là cái gì, bây giờ hắn không có năng lực phản kháng, như vậy cho dù Hạ Văn Hi dứt cho là **, hắn cũng sẽ ngoan ngoãn ăn vào miệng rồi mới quyết định.

Nhưng mà lại chỉ là một viên kẹo.

Thứ gì đó trong miệng ngọt đến phát ngấy, là mùi vị tiểu hài tử thích ăn, Cố Trầm Uyên liếc mắt nhìn Hạ Văn Hi một cái, một tiếng ‘cộp’ vang lên, cắn viên kẹo kia ra.

“Đạo gia.” Cố Trầm Uyên gọi y, khuôn mặt cười tủm tỉm mang theo sự giả hoạt của dã thú: “Ngài thật ngọt.”

Mắt Hạ Văn Hi cong cong, tâm tình rất tốt, y chỉ cho rằng, ý của Cố Trầm Uyên là cảm thấy kẹo y đưa cho rất ngọt.

Hết chương 2

3. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 3

Edit: Tịnh

Hạ Lăng tuyệt không thích Cố Trầm Uyên.

Trong đầu nhóc, Cố Trầm Uyên giống như mọi người nói: Là ma đầu tội ác tà trời. Tuy rằng sự thật đúng là như thế thật. Thế nhưng không hiểu sao Hạ Văn Hi lại cung phụng đối phương như Bồ Tát —Ồ, đương nhiên, không khoa trương như vậy rồi, nhưng mà cũng không khác lắm đâu.

Rõ ràng Cố Trầm Uyên không thể không có khả năng Tích Cốc, lại còn để sư huynh mua kẹo mua các loại đồ ăn cho hắn nữa chứ. Chẳng lẽ hắn vẫn là tiểu hài tử cần dùng kẹo để dụ dỗ sao?

Hơn nữa Cố Trầm Uyên rõ ràng đã tốt rồi

Vì sao còn được loại đãi ngộ đó chứ?

Hạ Lăng muốn nói chuyện một lần với Hạ Văn Hi một lần, muốn sư huynh nhà mình đừng tùy tiện đưa đan dược cho Đại Ma Vương này nữa. Thế nhưng Hạ Văn Hi chỉ cho rằng Hạ Lăng là một đứa nhỏ đang mất hứng, vì thế nhét một hộp kẹo cho nhóc, còn bảo nhóc đừng ăn nhiều, không thì sâu răng.

Hạ Lăng cảm thấy thật là đau lòng. Tuy nói đúng là nhóc có ghen đầu đầu thật, nhưng từ lúc nhóc tập được Tích Cốc, thì chưa bao giờ chịu qua loại đãi ngộ này cả. Hôm nay lại bởi vì Cố Trầm Uyên này mà có được loại đãi ngộ này, quả thật vừa cao hứng lại vừa buồn bực.

Cố Trầm Uyên ở bên cạnh từ lúc bắt đầu cũng trừng nhóc, Hạ Lăng cũng hung hăng trừng ngược lại.

Nếu không phải Hạ Văn Hi không cho phép, Hạ Lăng đã lập tức đến chỗ Hạc Sơn lão nhân bẩm báo rồi.

Hạ Lăng vừa nghĩ như vậy, thì thấy Cố Trầm Uyên nằm sấp trên người Hạ Văn Hi, lười nhác giống như không có xương cốt vậy. Hạ Lăng mở to mắt, trong lòng như là có một vụn con dê con lạc đà chạy qua, quả thực muốn đem Cố Trầm Uyên chôn vào trong hố vĩnh viễn không ra được – Sao hắn có thể dựa vào sư huynh như thế kia chứ

Tựa hồ là ngại đả kích Hạ Lăng không đủ, Cố Trầm Uyên dùng trán cọ cọ lên cổ Hạ Văn Hi, cố ý dùng giọng nói yếu ớt.

“Đạo gia, đó là kẹo của ta.”

Nói ủy khuất như vậy.

Đó rõ ràng là kẹo của sư huynh, là kẹo của sư huynh

Hạ Lăng muốn đi mua một đồng kẹo trực tiếp ném lên trên mặt tên đại rác rưởi này, ném chết hắn.

Cố Trầm Uyên sao có thể như vậy chứ..... không có mặt mũi gì hết

Hình tượng ma đầu trong tưởng tượng hoàn toàn sụp đổ. Cái gọi là ma đầu, chẳng lẽ không phải là nên cao ngạo không ai bì nổi sao? Giống như đối phương nợ bọn hắn một ngàn tám trăm Linh thạch thượng phẩm sao?

Hạ Văn Hi cũng có chút sững sờ, rồi sau đó xoa xoa đầu Cố Trầm Uyên, nói khẽ: “Vẫn còn.”

Hạ Văn Hi hoàn toàn không nghĩ tới Cố Trầm Uyên thích ăn kẹo như vậy.

Cố Trầm Uyên thích ăn kẹo sao?

Nếu phải nói một câu: Một viên kẹo, khi còn bé cũng là một loại hy vọng xa vời. Nhưng chờ đến lúc hắn ăn được kẹo rồi, cũng từ rất lâu rồi. Một chút hy vọng xa vời trong lòng kia cũng đã bị ném ra sau đầu từ lâu, kẹo cũng không có ngon như trong tưởng tượng của hắn, đương nhiên là không thích rồi.

Nói như vậy, đúng thật là ý nghĩa nằm trên mặt chữ.

Hạ Văn Hi mua kẹo cho hắn, cũng chính là Hạ Văn Hi. (Ý của Cố ma đầu là Hạ Văn Hi mua kẹo cho hắn, mà kẹo cũng chính là Hạ Văn Hi)

Hạ Văn Hi rất ngọt, kẹo của Hạ Văn Hi cũng rất ngọt. Hắn tình nguyện để nó tan trong tay mình, cũng không muốn cho người khác.

Muốn độc chiếm.

Hết chương 3

4. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 4

Edit: Tịnh

Vết thương của Cố Trầm Uyên tốt lên rất nhanh, cũng chưa uống được bao nhiêu thuốc. Biểu hiện trong đoạn thời gian này cũng được cho là vô hại, ngoại trừ thỉnh thoảng trên đầu Hạ Lăng ra, quả thực được cho là an phận.

Hạ Văn Hi lại chưa quên đối phương kỳ thật là ma đầu mà mọi người muốn chém giết.

Cho dù Hạ Lăng vẫn oán giận y chăm sóc Cố Trầm Uyên tốt.

Cho dù đến bây giờ y cũng không biết vì sao mình lại mang người nam nhân này về giấu. (giấu làm của riêng đó mờ)

Chuyện này cũng không có nghĩa là y lơ lỏng việc chú ý Cố Trầm Uyên.

Nhất là dưới tình trạng thân thể Cố Trầm Uyên đã tốt lên.

Hạ Văn Hi ở trong phòng tu luyện một buổi chiều, tiểu sư đệ nói với y: Cố Trầm Uyên theo dõi y ở bên ngoài viện này đến trưa, mặt không chút thay đổi, ánh mắt băng lãnh, rốt cuộc có chút giống bộ dạng của ma đầu.

Cố Trầm Uyên khi còn bé bị người thân làm gãy chân, sau khi lớn lên liền tàn sát cả nhà đối phương, ngay cả bà vị tổ tông cũng không buông tha.

Tâm tính hung ác như vậy.

Càng đừng nói đến người được hắn sủng mười năm, cuối cùng lại phản bội hắn, nghĩa tử Cố Tiều.

“Cố Trầm Uyên.”

Hạ Văn Hi muốn nói với hắn: Cố Trầm Uyên, tâm tính của ngươi, phải sửa.

Hạ Văn Hi muốn nói với hắn: Quá khứ đã qua đi, nếu đã “Hồn phi phách tán”, coi như là kết thúc rồi, đừng giết người nữa.

Hạ Văn Hi muốn nói với hắn: Nếu ngươi lại lộ diện, lần này chỉ sợ ngay cả Ngọc hoàng đại đế cũng vô dụng. (chém

Hạ Văn Hi muốn nói với hắn: quay đầu lại là bờ.

Nhưng nhìn đôi mắt đen của Cố Trầm Uyên, y lại không thể nói ra miệng được.

Cố Trầm Uyên sẽ không nghe.

“Đừng chạy loạn.” Cuối cùng nói ra khỏi miệng, cũng chỉ có ba chữ này.

“Như thế nào là chạy loạn?” Cố Trầm Uyên chống cằm nháy mắt nhìn y: “Có phải là ra khỏi viện này của ngài thì là chạy loạn, đúng không?”

Hạ Văn Hi hơi mím môi, y thật sự nghĩ như vậy.

“Ta khi nào thành chim hoàng yến rồi hả?” Cố Trầm Uyên đứng dậy tới gần y.

Hạ Văn Hi lui về phía sau một bước, kéo khoảng cách của hai người ra.

“Đạo gia, ngài cho rằng, quản được ta ư?”

“Nếu người ngoan chút, ta sẽ thưởng cho người thêm một viên kẹo.” Hạ Văn Hi tất nhiên là biết, chỉ cần Cố Trầm Uyên muốn đi, nếu như y muốn giữ người lại, thì chỉ có thể động thủ giết hắn mà thôi.

“Ta không thích ăn kẹo.” Cố Trầm Uyên vươn ra đầu lưỡi liếm liếm môi, nói.

Hạ Văn Hi chỉ nhìn hắn, sau đó kéo tay Cố Trầm Uyên, dùng ngón tay cái vặn bung tay hắn ra, cuối cùng đặt cái gì đó trong lòng bàn tay hắn.

Một viên kẹo sữa tròn vo màu trắng.

“.....”

Thời gian giữa hai người tựa hồ yên lặng một lúc.

“Không phải nói..... Có hai viên sao.” Cố Trầm Uyên ngáp ngừng mở miệng.

Khóe miệng Hạ Văn Hi cong lên, lấy hộp kẹo cất trong bọc ra, đặt hai viên kẹo vào trong tay Cố Trầm Uyên.

“Đạo gia.”

“Ngài biết ngài giống cái gì không?”

“Ngài tựa như người nông phu trong chuyện xưa cho con rắn bị lạnh vào trong ngực, dùng nhiệt độ cơ thể cứu con rắn kia, cuối cùng lại bị rắn cắn chết.”

Cố Trầm Uyên ném hai viên kẹo vào miệng cùng một lúc, xoay người một lần nữa ngồi vào trên ghế, mơ hồ nói.

“Người không phải con rắn đó.”

Trong thư phòng, trên bàn đặt một xấp giấy thật dày, mỗi một tờ đều là chuyện của Cố Trầm Uyên.

“Ha, thú vị.” Cố Trầm Uyên khóe miệng gợi lên độ cong trào phúng.

Hạ Văn Hi biết, “thú vị” theo lời Cố Trầm Uyên là gì. Nhưng mà Hạ Văn Hi quá coi thường cái “Ác” của Cố Trầm Uyên.

Nhưng mà Hạ Văn Hi chưa từng xem nhẹ cái ác của hắn.

Cố Trầm Uyên ác, lại không chỉ là ác.

Giống như theo lời của Hạ Lăng thì Cố Trầm Uyên hắn chính là đại rác rưởi.

Chỉ là Cố Trầm Uyên rác rưởi, tuyệt không có khả năng vong ân phụ nghĩa.

Chỉ thế thôi.

Hết chương 4

5. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 5

Edit: Tịnh

Đề tài ngày đó cũng không có ảnh hưởng gì đến sinh hoạt sau này của hai người.

Có lẽ không phải là không có ảnh hưởng.

Chỉ là Cố Trầm Uyên xem việc này như chưa từng xảy ra, còn Hạ Văn Hi thì không có nhiều tâm tư để ý đến vấn đề này.

Bọn họ đều cố ý xem nhẹ vấn đề này.

Cố Trầm Uyên không có khả năng là chim hoàng yến, không có khả năng sẽ không ra ngoài, càng không có khả năng không báo thù.

Hạ Văn Hi chống đầu, câu được câu không đọc sách trên một đồng tờ giấy trên bàn, một tay còn lại vuốt ve góc trang giấy, có chút không yên lòng.

Trên tờ giấy đó ghi lại quá khứ của Cố Trầm Uyên, quá khứ Cố Trầm Uyên giết người.

Cùng với —

Nguyên nhân vì sao những người đó bị giết.

Y dùng một lọ Cửu Chuyển đan để đổi tư liệu với người khác.

Hạ Văn Hi có chút hoảng hốt, y nhớ tới lúc trước Hạc Sơn lão nhân nói với y một câu.

“Hắc cực sinh bạch, bạch cực sinh hắc.” (Cực đen sẽ sinh ra trắng, cực trắng sẽ sinh ra đen)

“Thế gian không có tuyệt đối ác, cũng không có tuyệt đối chính.”

“Thế nhưng Văn Hi con phải nhớ kỹ —”

“Ác chính là ác, cho dù người đó ác vì nguyên nhân gì. Nhưng ‘ác’ thì hắc vẫn là ác.”

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng kêu của *Hải Đông Thanh, mang Hạ Văn Hi từ trong suy nghĩ về đến hiện thực.

(Hải Đông Thanh: Chim cắt Bắc Cực)

Cố Trầm Uyên không khó khăn lắm bắt được đầu của Hải Đông Thanh đó, đang định nhổ lông của tiểu gia hỏa kia — Hạ Văn Hi mở cửa ra thì thấy hình ảnh này, trong nháy mắt khiến y có chút mơ hồ.

“Cố Trầm Uyên”

“Aiz.” Cố Trầm Uyên nhe răng cười vô tội với y.

“..... Bỏ ra.” Hạ Văn Hi vội vàng đưa tay muốn cứu Hải Đông Thanh mà Cố Trầm Uyên đang muốn giết đó.

Trời biết Cố Trầm Uyên bắt được ở đâu.

“Đạo gia, đây là ta bắt được.” Cố Trầm Uyên nhướn mày, điểm mũi chân một cái, nhảy lên phía sau cái cây, kéo ra khoảng cách với Hạ Văn Hi.

“Đó là của ta.”

“Ngài nói là của ngài. Trên đây có viết tên của ngài sao?”

Hạ Văn Hi không nói gì.

Y nâng tay xoa xoa huyết Thái Dương có chút đau đớn của mình, nhả mảy.

Gần đây trong lòng y luôn không yên tĩnh.

Cố Trầm Uyên còn trêu đùa với y.

Hạ Văn Hi biết, Cố Trầm Uyên chắc chắn sẽ đưa Hải Đông Thanh cho y, tuy rằng y cũng không biết mình lấy tự tin này ở đâu ra.

“Hạ Văn Hi.”

Đây là lần đầu tiên Cố Trầm Uyên gọi tên hắn, Hạ Văn Hi đưa mắt nhìn hắn.

Cố Trầm Uyên vẫn bộ dáng cười tủm tỉm như trước, nhưng Hạ Văn Hi lại ần ần cảm giác đối phương lúc này vô cùng nghiêm túc.

“Chúng ta đánh cược đi.”

Nhìn Cố Trầm Uyên như vậy, Hạ Văn Hi không hiểu sao cảm thấy yết hầu mình có chút khô.

“Đánh cược cái gì?”

“Nội dung bí mật. Tiền đặt cược là ta có thể thỏa mãn bất cứ một yêu cầu nào của ngài, bao gồm mạng của ta.” Cố Trầm Uyên hơi hơi hít cao cằm, lộ ra cái cổ thanh mảnh và xinh đẹp. Hắn đưa tay vuốt ve hầu kết của mình, rồi sau đó làm một động tác cắt cổ.

“Tiền đặt cược của ngài thì là, ta không hề nợ ngài bất cứ thứ gì.”

Tuy nói y không biết hắn đặt cược cái gì, nhưng cũng không có nghĩa là y không có khả năng thắng cược.

Đối với Hạ Văn Hi mà nói, đây quả thật là không cần mất tiền đặt cược.

Thắng, y có thể yêu cầu Cố Trầm Uyên một chuyện. Thua, hai người bọn họ không thiếu nhau gì cả, Hạ Văn Hi cũng không cần lo trạng thái bây giờ của bọn họ — y quản không được Cố Trầm Uyên, nhưng hết lần này đến lần khác lại không biết nên đối đãi như thế nào với Cố Trầm Uyên.

Nhưng mà câu “Không nợ” đó, lại khiến trong lòng Hạ Văn Hi không thoải mái lắm.

“Đạo gia.”

Cố Trầm Uyên ném Hải Đông Thanh cho y: “Ngài nhất định phải cược. Nếu không cược, thì là ngài thua.”

Hạ Văn Hi bắt được vật nhỏ đáng thương này, thở dài, gật đầu đồng ý.

Hạ Văn Hi vốn tưởng rằng lần đánh cược này, rất nhanh sẽ biết được kết quả. Nhưng mà trên thực tế, kết quả đánh cược y đợi thì không đến, mà lại là tin tức Cố Trầm Uyên giết người.

Tiểu kịch trường:

Hạ Văn Hi: Người muốn hai chúng ta không nợ nhau?

Cố Trầm Uyên: Không khôngKhông Đầu của ta còn chưa có bị hỏng nha.

Hạ Văn Hi: Lần sau chớ nói những lời này – phạt người một ngày không được ăn kẹo, được không?

Cố Trầm Uyên: Được, được, được. Đạo gia ngài vui thì tốt rồi.

Hết chương 5

Chú thích:

chim cắt

Chim cắt Bắc Cực

6. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 6

Edit: Tịnh

Cố Trầm Uyên gần đây luôn ngồi ở trong viện, lười biếng chống đầu, nhắm mắt lại, như là đang ngủ, nhưng thỉnh thoảng sẽ dùng Băng Phách gõ bàn đá, chứng minh hắn không có ngủ.

Băng phách là một cái châm, nhỏ bằng ngón út, dài bằng bàn tay.

Cũng giống như chuyện Cổ Trầm Uyên bắt được Hải Đông Thanh, cây mai châm này cũng không biết xuất hiện trong tay Cổ Trầm Uyên từ lúc nào.

Cổ Trầm Uyên có pháp khí đặc biệt có thể lưu trữ gì đó, không thì lúc bị phân thân, pháp bảo của hắn không thể nào không bị người khác lấy đi.

Bây giờ còn có thể xuất hiện trong tay Cổ Trầm Uyên, thì có nghĩa là, không phải bọn họ không muốn lấy, mà căn bản là không lấy được.

Trong lòng Hạ Văn Hi biết rõ chuyện này.

Y cũng biết Cổ Trầm Uyên có lẽ là dùng Băng Phách để liên lạc với ai đó, phân phó gì đó, nhưng Hạ Văn Hi cũng không có ý định quan tâm đến nó.

Y không thể lúc nào cũng giám sát Cổ Trầm Uyên, nếu không trông nom được, vậy thì cứ mặc kệ hắn ở trong phạm vi cho phép thôi.

“Thằng nhãi Cổ Tiêu đó muốn tìm vài người để đi đánh Minh Cô.” Cổ Trầm Uyên mở một con mắt nhìn về phía Hạ Văn Hi, cực kỳ lười biếng. Có lẽ là vì giám sát hắn, gần đây Hạ Văn Hi mặc kệ làm chuyện gì cũng quần lấy Cổ Trầm Uyên.

Minh Cô vốn ở Tu Ma, nhưng sau này lại bị Cổ Trầm Uyên chiếm mất, một núi không thể có hai hổ. Huống chi Minh Cô căn bản không phải là đối thủ của Cổ Trầm Uyên, vì thế bỏ đi trước.

Nhưng sau này Cổ Trầm Uyên “Chết”, vì thế Minh Cô lập tức trở lại.

Vốn nếu chỉ là lặng lẽ trở lại, xem như không có việc gì rồi. Nhưng mà vận may của người này không tốt, trở về thì lại gặp phải Cổ Tiêu.

Nếu nói đúng như lời bịa đặt của Cổ Tiêu: “Tuy nói nghĩa phụ là Ma Tôn, nhưng ta càng thích hợp tu đạo hơn. Lúc hắn mới nhặt được ta đã rất cao hứng, lập tức cho phép ta tu đạo.” Như vậy thì Minh Cô vẫn chẳng được xem là Đại Ma Đầu nữa, nên gã sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt.

Dù sao thì hai ma đầu đã cùng chung một chỗ, chuyện này xem như ngầm chấp nhận.

Chỉ cần không làm việc gì quá thương thiên hại lí, mọi người cũng sẽ không làm gì.

Nhưng mà trên thực tế, Cổ Tiêu lại đi theo con đường Ma Đạo với hắn.

Lừa gạt những người đó, ít nhiều cũng là may mắn có pháp bảo hắn cho.

Cổ Trầm Uyên cười lạnh trong lòng, dự tính đẩy cho hắn không ít tội danh nhằm nhí chứ gì.

Hạ Văn Hi im lặng nhìn hắn, trong lòng có chút bất an, bởi vì Cổ Trầm Uyên nhắc tới Cổ Tiêu.

Mà Cổ Tiêu là người đã “giết” Cổ Trầm Uyên.

“Ngày mai bọn họ sẽ tập trung ở Thanh Thành. Không quá nhiều người, nhưng đủ để giết một Minh Cô.” Hơn nữa những người đó gần như đều nằm trong danh sách báo thù của hắn.

Cổ Trầm Uyên lược bớt chuyện đó.

Hạ Văn Hi nhíu mày, ần ần cảm nhận được Cổ Trầm Uyên muốn làm gì đó.

Y vừa định nói cái gì đó, đã thấy ngón tay trở Cổ Trầm Uyên đặt ở trước miệng, ý bảo y đừng nói.

Hạ Văn Hi hơi mím môi, quyết định chờ Cổ Trầm Uyên nói xong rồi y mới nói.

Cổ Trầm Uyên lộ ra hai cái răng khểnh, cười rất khì, trong mắt lại không hề có ý cười: “Cổ Tiêu cũng tính sổ với ngài nhưng bị Hạc Sơn lão nhân chặn ngang mắt—ông ấy thật sự rất để tâm đến ngài.”

Hạ Văn Hi từ chối cho ý kiến.

“Nhưng đệ tử của mình lại che dấu một Đại ma đầu.”

Hạ Văn Hi môi giật giật, cuối cùng cũng chỉ là mím chặt môi, im lặng không lên tiếng.

“Đạo gia, ngài thật ngọt.”

Mặc kệ Hạ Văn Hi chậm chạp như thế nào, cùng một câu mà Cố Trầm Uyên nói những hai lần, y cũng biết mình lúc trước hiểu sai rồi. Mà y cũng chỉ biết mình hiểu sau thôi, suy nghĩ lại một lần nữa, Hạ Văn Hi liền hiểu ý của Cố Trầm Uyên là gì.

Cố Minh Uyên là đang nói y *ngây thơ.

(Thật ngọt phát âm là zhen tián trái ngược với phát âm của ngây thơ là tián zhen [thiên chân]. Có lẽ là Cố Trầm Uyên nói lái để chọc Hạ Văn Hi

Y được Hạc Sơn lão nhân bảo vệ rất tốt, trừ tu vi, mấy phương diện khác đều rất chậm chạp, cho nên sau này Hạc Sơn lão nhân mới miễn cưỡng cho y xuống núi để rèn luyện.

Nhưng, vốn vẹn không đến hai tháng, Hạc Sơn lão nhân đã không yên lòng tự mình đuổi theo.

Sau đó nữa, thì chính là mai phục ma đầu Cố Trầm Uyên ở Kim Đỉnh Sơn.

“..... Thì sao?”

“Thì sao à? Thì là như thế này nè.”

Cố Trầm Uyên cười nhạo một tiếng, đứng dậy đi đến trước người Hạ Văn Hi, hai tay nâng lên mặt Hạ Văn Hi, hần cúi xuống, dùng trán nhẹ chạm trán Hạ Văn Hi, lại nhẹ nhàng cọ cọ, than thở một câu khó mà nghe thấy được.

Hạ Văn Hi cảm thấy mắt Cố Trầm Uyên vừa đen lại vừa sáng đến dọa người.

“Cố Trầm Uyên, ngươi không thể.....”

Không thể đi.

Lời còn chưa dứt, y đột nhiên cảm giác ý thức của mình nhanh chóng tiêu tan.

Hạ Văn Hi giật mình, đang định vận khí để duy trì tỉnh táo, lại phát hiện ngay cả ngón tay cũng không động đậy được, ngã vào trong lòng Cố Trầm Uyên, chỉ duy trì được một chút tỉnh táo.

“Đạo gia, sao ngài có thể không cảnh giác với ta như vậy chứ.”

Hạ Văn Hi nhớ tới viên kẹo trước đó Cố Trầm Uyên đưa cho y.

Mỗi ngày hai viên, hôm nay Cố Trầm Uyên lại chỉ ăn một viên, một viên khác nhét vào miệng Hạ Văn Hi.

Hạ Văn Hi cảm giác trái tim mình có chút đau.

“Đạo gia, tim ngài.....” Cố Trầm Uyên còn nói thêm cái gì đó.

Nhưng Hạ Văn Hi lại chỉ nghe được nửa câu đầu.

Khó trách y cảm thấy trái tim mình khó chịu, hóa ra Cố Trầm Uyên cũng động tay động chân lên trái tim y rồi.....

Hạ Văn Hi ôm suy nghĩ nào ngã vào trong bóng tối.

“Đạo gia, ngài Tâm Duyệt với ta đi?” Cố Trầm Uyên cúi đầu nhìn người đã mất đi ý thức kia, gọi lên nụ cười trào phúng, rồi sau đó cười rộ lên.

“Đạo gia tốt”

“Ngày mai tỉnh lại, ngài sẽ biểu hiện như thế nào đây?”

Tiểu kịch trường:

Hạ Văn Hi: Cố Trầm Uyên.

Cố Trầm Uyên: Ai da Đạo gia ta chỉ làm sai một lần này thôi, ta cam đoan sẽ không bỏ thuốc cho ngài nữa

Hạ Văn Hi:..... Ta muốn nói là, ta ăn không hết nhiều đồ như vậy, lần sau đừng mua nhiều như vậy nữa.

Cố Trầm Uyên: Oh

Hết chương 6

7. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 7

Edit: Tịnh

Lần đầu tiên Hạ Văn Hi nhìn thấy Cố Trầm Uyên cũng không phải ở Kim Đỉnh Sơn.

Mà là vào lần đầu tiên y xuống núi.

Trên đường đi vào thành gặp được Cố Trầm Uyên.

Đối phương không có dùng pháp thuật thay đổi khuôn mặt, nhưng lại đeo một cái mặt nạ. Cho dù có lộ mặt thật ra, Hạ Văn Hi cũng sẽ không biết đối phương là ma. (ma này là ma đầu, không phải con ma đầu nhà=

Nhưng khuôn mặt này thật sự rất chất phác, Cố Trầm Uyên lại ăn mặc giống như người làm công trong quý phủ, thoạt nhìn là người sẽ không lừa gạt người khác.

Vì thế, ngay lúc Cố Trầm Uyên ngăn y lại, hỏi y có phải muốn vào trong thành không, lại chỉ y đi về phía ngược lại, nói dù sao thì hắn cũng muốn trở về trong thành, muốn đi chung với hắn không, Hạ Văn Hi tin ngay.

Ngay cả bấm đốt ngón tay tính toán xem có đi làm đường không cũng không.

Còn cho rằng đối phương là người tốt.

Hạ Văn Hi chưa từng xuống núi bao giờ, mà ở trong đạo quán, đừng nói sẽ có ai lừa y, ai cũng rất tôn kính y, thế cho nên mới nuôi được gốc như vậy.

Tuy nói đi thật nhiều ngày rồi mà vẫn chưa vào tới trong thành, nghĩ thầm mình có phải bị lừa rồi không? Nhưng Cố Trầm Uyên biểu hiện thật sự quá hiền lành, trái lại khiến Hạ Văn Hi cảm thấy mình quá đáng, nghi ngờ đối phương.

Cho đến khi gặp một vị đạo hữu khác ở trên đường.

Trong lòng y còn chưa kịp xấu hổ vì “Hiểu lầm” Cố Trầm Uyên, đã nghe thấy Cố Trầm Uyên nói một câu.

“Chạy nữa đi.”

“Sao lại không chạy?”

Hạ Văn Hi chính mắt thấy Cố Trầm Uyên sau khi nói xong câu đó, từ trong y phục của vị đạo hữu kia bò ra không ít độc trùng, rồi sau đó những con vật nhỏ đó lập tức bò khắp người người kia, chỉ mất một lúc, ngay cả xương cốt cũng không còn.

Ngay cả thời gian để Hạ Văn Hi cứu đối phương cũng không có.

Sau đó. Không có sau đó.

Hạ Văn Hi biết Cố Trầm Uyên là tu ma.

Mà Cố Trầm Uyên, lại dùng một số chiêu trò mà chạy khỏi tay y.

Cố Trầm Uyên dạy cho y một bài học, đừng tùy tiện tin tưởng người khác.

Bởi vì sự thật chứng minh, y bị lừa rồi.

Về phần vì sao Cố Trầm Uyên muốn gạt Hạ Văn Hi, trước kia Hạ Văn Hi nghĩ không ra. Nhưng hiện tại nghĩ tới, có lẽ là vì Cố Trầm Uyên cảm thấy buồn chán, lại muốn tra tấn vị đạo hữu kia một trận, vừa lúc đụng phải Hạ Văn Hi, mà lại dễ lừa như vậy nữa mà thôi.

Lần thứ hai nhìn thấy Cố Trầm Uyên, là ở Thường gia.

Hạ Văn Hi đang phụ trách vụ kiện “Cưỡng đoạt dân nữ”, trong đó người đoạt người là thiếu gia Thường gia, bên kia là một người bình thường.

Kết quả vị thiếu gia đó chết vào ban đêm.

Vì thế, y bị người ta “Mời” đến Thường gia.

Nếu có người bị cản trở khi đến Thường gia, vậy thì người đó chính là Hạ Văn Hi rồi.

Vào lúc ban đêm, Cố Trầm Uyên giả vờ làm một tiểu tư dẫn y đi xem thi thể của thiếu gia Thường gia.

Kết quả đi vòng mấy vòng vẫn chưa tới nơi.

Hạ Văn Hi vừa định đặt câu hỏi, đã nghe tiểu tư kia nói: “Đạo gia, ngài thật sự không thích hợp sinh hoạt ở nhân gian này đâu.”

Hạ Văn Hi chưa kịp phản ứng, thì nghe một tiếng thét chói tai, chớp mắt này, lại không thấy bóng dáng Cố Trầm Uyên nữa.

Thường gia chết gần như một phần ba người.

Có toàn thân thối rữa mà chết, có bị ăn đến ngay cả xương cốt cũng không còn chỉ còn dư lại bộ y phục, còn có nổ tan xác mà chết, *thất khiếu chảy máu

(Thất khiếu chảy máu: chảy máu ở bảy nơi, hai mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi, miệng

Những chuyện này làm cho y có ấn tượng với Cố Trầm Uyên.

Cuối cùng việc này dẫn tới không ít người tu tiên, đều nhất trí cho rằng, đó thật ra là thủ pháp giết người của Cố Trầm Uyên.

Nhưng mà, sau này có người nói với Hạ Văn Hi là: “Những người đó đều đáng chết.”

Bởi vì những người chết đó, cơ bản đều không phải là người tốt gì.

Tuy nói xấu một gia tộc cũng chẳng được gì. Nhưng mà Thường gia thì có, ngay cả che dấu cũng không che dấu được.

Sau này Hạ Văn Hi bấm đốt ngón tay tính rõ ràng, một ngày trước khi thiếu gia Thường gia gặp chuyện không may, từng cưỡng đoạt một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, là muội muội của một tiểu tư trong Thường gia, vị tiểu cô nương đó bị thiếu gia chơi đùa đến chết, mà người tiểu tư đó, bởi vì ngăn cản cũng bị đánh chết.

Dáng vẻ người dẫn đường hôm đó chính là dáng vẻ của người tiểu tư nọ.

Mà huynh muội đó, từng cho một lão khát cái lớn tuổi không nơi nương tựa một ít tiền và mấy cái màn thầu. Mà người khát cái đó chính là Cố Trầm Uyên buồn chán giả trang chơi.

Lúc ấy, tâm tình Hạ Văn Hi rất phức tạp.

Rồi sau đó Hạc Sơn lão nhân xuống núi, nói với y câu đó.

— ác chính là ác.

Lần nữa nhìn thấy Cố Trầm Uyên, chính là khi phục ma ở Kim Đỉnh Sơn.

Hạ Văn Hi tử tử mở mắt, ánh nắng đâm vào mắt y có chút đau, nhưng y lại giống như không có cảm giác, một lúc sau, mới xốc chân trên người lên, ngồi dậy từ trên giường.

Y còn sống.

Chuyện này nằm trong dự liệu.

Bởi vì Cố Trầm Uyên, không muốn nợ người khác, mặc kệ lớn nhỏ.

Hạ Văn Hi giúp hắn, như vậy mặc kệ Cố Trầm Uyên có cần giúp hay không, trước khi trả đủ “Ân”, Cố Trầm Uyên cũng sẽ không động vào y.

“Sư huynh”

“Xảy ra chuyện rồi”

Cửa bị người dùng sức đẩy ra, mặt tiểu sư đệ đầy kích động nhìn y.

“Cố Trầm Uyên..... giết người.”

“Ồ núi Thanh Thành.”

Tiểu kịch trường:

Cố Trầm Uyên: Đạo trưởng, ngài ăn thỏ không?

Hạ Văn Hi: Không, cảm ơn.

Cố Trầm Uyên: Đạo trưởng, ngài ăn mơ rừng không?

Hạ Văn Hi: Không, cảm ơn.

Cố Trầm Uyên: Đạo trưởng, ngài ăn kẹo không?

Hạ Văn Hi: Không, cảm ơn.

Cố Trầm Uyên: Đạo trưởng, ngài ăn gà rừng không?

Hạ Văn Hi: Không..... rốt cuộc sao người lại bắt những thứ này? Tuy nói chúng nó không có —

Cố Trầm Uyên: Đạo trưởng, ngài xem đó là cái gì?

Hạ Văn Hi quay đầu nhìn: Hả?

Đạo trưởng thật ngọt

Hết chương 7

8. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 8

Edit: Tịnh

Lúc Hạ Văn Hi đuổi tới núi Thanh Thành, ở đó đã đến không ít Tiên giả, không biết là chết bao nhiêu người, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Cùng bọn họ đi vào đại sảnh, đập vào mắt là thi thể không trọn vẹn và máu tươi đầy đất.

Những người đó bị người khác phân thân, máu rơi đầy đất.

Hạ Văn Hi nhìn thảm trạng trên đất khiến người khác cảm phẫn, nhú nhú mày, nội tâm luôn luôn không gọn sóng nổi lên rung động.

Bên tai tràn ngập các loại tiếng động.

Cố Trầm Uyên an vị trên ghế trong đại sảnh căn táo, hắn vắt chéo chân, mặt không chút thay đổi nhìn những Tu Tiên giả đứng đầy đại sảnh, vẻ mặt nhàn nhã như là đang nhìn vở diễn nào đó.

Cố Tiêu bị người giữ ở một bên, dưới phía trái tim của thiếu niên bị đâm một cái, lúc này sắc mặt hoàn toàn tái nhợt nhìn Cố Trầm Uyên, thiếu niên thoạt nhìn dường như chịu quá nhiều đả kích mà giờ phút này có chút hoảng hốt.

Nhiều người đứng ở đại sảnh như vậy.

Lại không có một người ai dám ra tay với Cố Trầm Uyên.

Câu có câu không lên tiếng phê phán.

Hạ Văn Hi đưa mắt nhìn qua, vừa lúc chống lại tầm mắt của Cố Trầm Uyên.

Cố Trầm Uyên cũng nhìn y, không mang theo bất cứ cảm xúc gì, thấy Hạ Văn Hi nhìn qua, khóe miệng hần gọi lên, vui vẻ trong mắt giống như muốn tràn ra.

— Đạo gia.

Hạ Văn Hi nhìn môi Cố Trầm Uyên giật giật, vô thanh nhả ra hai chữ.

Như là đang trào phúng Hạ Văn Hi.

Trào phúng y cứu hần, dẫu hần.

Hạ Văn Hi cảm giác trong lòng có chút đau, y đi về phía trước vài bước, lạnh lùng gọi hần.

“Cố Trầm Uyên.”

“Ày.” Trước sau như một, Cố Trầm Uyên lên tiếng.

Ánh mắt mang theo kinh ngạc rơi xuống trên người Hạ Văn Hi, giống như đang không tiếng động đặt câu hỏi: Vì sao người gọi mà ta phải trả lời chứ. Hạ Văn Hi bị ánh mắt trào phúng đó quét qua có chút không thoải mái.

“Những người này, là người giết sao?”

Những người này, gần như đều là kẻ thù của Cố Trầm Uyên.

Là những người cùng dốc sức vây quét hần ở Kim Đỉnh Sơn.

Cố Trầm Uyên có thù tất báo, hần không chết, bọn họ sẽ chết, đây là chuyện rất rõ ràng.

Thế nhưng Hạ Văn Hi vẫn là nhịn không được hỏi.

“Ta nói không phải, ngài tin sao.”

“Người nói, ta sẽ tin.”

Cố Trầm Uyên dường như có chút không phản ứng, tạm dừng như vậy một lúc, rồi sau đó như là nghe thấy được chuyện gì tốt, mắt cong cong, thú vị nhìn Hạ Văn Hi.

“Đạo gia yêu quý.”

“Những người này, không phải ta giết.”

“Ừ.” Hạ Văn Hi thật yên lặng gật gật đầu, đi về phía trước vài bước, đứng ở trước mặt Cố Trầm Uyên, sau đó y xoay người, quay mặt về những người khác.

Cố Trầm Uyên vui tươi hơn hử nhìn lưng y, liếm liếm môi.

“Hần nói dối” giống như trong dự kiến, người kêu lên đầu tiên là Cố Tiêu.

“Hạ tiểu đạo hữu, người chưa hiểu hết thế sự, không thể tin hần ”

“Hần đang lừa người đó”

“Người dựa vào đâu mà tin hần Cố Trầm Uyên là người rất độc ác Lời hần nói không thể tin được Có phải các người có gì đó —”

Không biết là ai nói lên những lời này.

Đại sảnh trong chớp mắt đã yên tĩnh.

Sau đó, ánh mắt nhìn về phía Hạ Văn Hi, nhiều hơn chút dịch ý và gì đó không rõ.

“Hạ tiểu đạo hữu, đừng hồ đồ, nếu không phải nhìn mặt mũi Hạc Sơn lão nhân, người làm như vậy, không thể không khiến người khác nghi ngờ được.” Một lão đầu mở miệng, dường như khuyên bảo, tầm mắt lại quét qua giữa hai người, tràn ngập tìm tòi nghiên cứu.

“Đồ đệ ngoan của ta, không cần người khác dạy dỗ”

Chỉ nghe một tiếng nói rất có *** thần hòa với Linh lực hùng hậu truyền vào màng tai, khiến đầu người khác đau nhức.

Rồi sau đó mới thấy một *tịch nhân bước vào đại sảnh, chính là Hạc Sơn lão nhân.

(Tịch nhân có nghĩa là người lớn tuổi có địa vị chẳng

Tán tu ngoan ngoãn nhường đường.

Những Tiên Tu giả còn lại cũng né tránh hai phần.

“Văn Hi, dựa vào đâu mà con lại tin hần?”

Hạ Lăng đứng ở sau lưng Hạc Sơn lão nhân lo lắng nhìn Hạ Văn Hi.

“Sư phụ.” Hạ Văn Hi hành lễ với Hạc Sơn lão nhân.

Hạc Sơn lão nhân “Ừ” một tiếng, trầm giọng nói:

“Nói xem, vì sao con tin hần.”

Tiểu kịch trường:

Cố Tiêu: Ai dồ Đại đồ đệ của Hạc Sơn lão nhân không tồi nha

Cố Trầm Uyên: Đó là cha người.

Cố Tiêu: Lão già, ông còn cần mặt mũi nữa không? Người non nớt như vậy mà cũng xuống tay được hay sao???

Cố Trầm Uyên: Ha ha.

Cố Tiêu:# Lúc trước sao ta có thể ngu ngốc như vậy, không khiến hần chết đi#

Hết chương 8

9. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 9

Edit: Tịnh

“Cố Trầm Uyên có thừa nhận sao?”

“Chỉ cần hần thẳng thắn thừa nhận chuyện gì, vậy thì không phải là gạt người.”

Cố Trầm Uyên sẽ xuyên tạc lời nói, sẽ nói dối, cũng sẽ gạt người, nhưng chỉ cần hần ngay mặt thừa nhận chuyện gì đó, thì sẽ không phải là lừa gạt người khác.

“Huống hồ, loại chuyện quýt nợ mạng người này, Cố Trầm Uyên khinh thường làm.”

Người do hần giết, hần sẽ không nói là người khác giết.

Hần có thể ỡm ờ khiến người khác hiểu lầm.

Nhưng sẽ không không nhận.

Hai điểm này, cũng không được viết trên tư liệu.

Về tư liệu của Cố Trầm Uyên, đại đa số đều quá mức mơ hồ. Huống hồ, tư liệu của Ma Tôn có thể tốt như vậy hay sao?

Có nhiều lỗ hổng — phần lớn là về Cố Trầm Uyên có giết người của gia tộc nào đó không, Hạ Văn Hi sẽ trực tiếp hỏi hai câu.

Cố Trầm Uyên cho đáp án, bình thường đều là “Đúng” hoặc là “Không phải”. Tuy rằng càng nhiều hơn là “Tên này ta ngay cả nghe cũng không nghe qua” cùng với “Không nhớ được”.

Nếu nói loại sự tình này chỉ cần trong lòng vừa động, lừa gạt một chút cũng không sao cả.

Nhưng hai điểm này, lại là căn cứ vào tính nết hằng ngày của Cố Trầm Uyên.

Hai câu này khiến trong lòng Cố Tiêu có cảm giác không ổn, theo bản năng thì nghĩ rằng lần này mình đã dùng sai phương pháp. Cố Tiêu không tiếng động lui hai bước – bây giờ mọi người gần như đều chú ý đến lão già đó, mình rời đi cũng không có bao nhiêu người phát hiện.

Thói quen tính quan sát người chung quanh, thân ảnh Cố Trầm Uyên rơi vào trong mắt, Cố Tiêu “sắc” một tiếng, dưới chân vừa động, vừa định rời đi, đã thấy Cố Trầm Uyên đột nhiên liếc mắt nhìn về phía mình, sau đó hơi chút điều chỉnh tư thế.

Cố Trầm Uyên vẫn là ngồi ở kia, tư thái tùy ý, thế nhưng Cố Tiêu liếc mắt thì nhìn ra ngôn ngữ hình thể của Cố Trầm Uyên – hẳn là hành động thiếu suy nghĩ, Cố Trầm Uyên sẽ trực tiếp động thủ với hắn.

Cố Tiêu nhất thời không dám hành động nữa.

Cố Trầm Uyên dù sao cũng là người đã nuôi hắn lớn, bọn họ đều thật sự quá mức quen thuộc với đối phương, thế cho nên đối phương chỉ cần động đậy, song phương đều có thể đoán được một chút đối phương muốn làm gì.

Đôi mắt Cố Tiêu trầm trầm, không thể không một lần nữa đặt tâm trí lên cục diện này.

Cứng rắn muốn đi tất nhiên sẽ có được mất. Nhưng khẳng định sẽ lập tức bại lộ thân phận của hắn, đến lúc đó xem chừng không chỉ Cố Trầm Uyên không bị đuổi giết, mà lại tăng thêm một ít Tu Tiên giả.

Hắn không được lựa chọn — bởi vì ra sai quân cờ Hạ Văn Hi này. Như vậy, chuyện tiếp theo sẽ rất khó làm.

Nếu đi không được, vậy ở lại nói dối khiến người khác hiểu lầm cũng không tệ.

“Sao ngươi biết lúc này hắn không gạt người, không chừng chính là đang gạt ngươi đấy.”

“Cố Trầm Uyên sẽ không quyệt nợ? Buồn cười”

“Bốn năm trước, án của Thanh gia là do hắn làm. Kết quả sau khi Hứa gia truyền ra thì bị hắn sát hại”

“Cố Trầm Uyên sau này còn giá họa cho Lý gia, mà còn diệt một nửa người Lý gia —”

“Tiểu đạo trưởng, ngài nói rất đúng sự thật ” Cố Trầm Uyên lên tiếng cắt ngang đối phương, cười nhạo một tiếng, trên mặt tràn đầy khinh thường.

“Người không phải là ta giết, có gì ta phải chịu.”

“Ném tội cho ta Thì ai đó phải chuẩn bị thật tốt mới được”

Nếu là trước đây, Cố Trầm Uyên căn bản là sẽ không lên tiếng.

Việc này hắn đã nói qua một lần, như vậy mặc kệ sau này người khác cho rằng như thế nào, hắn cũng sẽ không giải thích, người khác thích nói như thế nào thì cũng không phải chuyện của hắn.

Phải nói, là lười giải thích.

Cũng không thèm giải thích.

Không ai tin, phé đi những miệng lưỡi này rồi thì không phải sẽ khiến mình hết ngọt ngào rồi sao?

Thế nhưng nhìn bóng lưng đứng thẳng phía trước, hắn lại nhịn không được muốn nói lại một lần nữa.

Đạo trưởng, y nói y tin hắn.

Cố Trầm Uyên mở miệng khiến không ít người ngẩn ra một phen, ngay cả khi ở Kim Đỉnh Sơn, việc này bị vạch ra, cũng không thấy Cố Trầm Uyên nói một câu.

Cố Tiêu ở trong lòng mắng một câu: Hừ, lão già này mầm xuân rồi.

Thấy đại sảnh yên tĩnh lại, Hạ Văn Hi lúc này mới lại mở miệng.

“Cố Trầm Uyên mất hứng sẽ giết người bằng trùy. Người mà Cố Trầm Uyên kính trọng, người mà hắn hận thì sẽ dùng ‘Thiên Uyên’”

“Những người này còn lâu lắm mới đạt tới hận.”

“Thực lực cũng không đạt tới trình độ khiến Cố Trầm Uyên kính trọng.”

“Huống chi Cố Trầm Uyên kính trọng, đại đa số là kính trọng phẩm chất đạo đức của đối phương.”

“Theo lý mà nói, những người này phải chết do độc trùng mới đúng.”

Thiên uyên là pháp khí chính của Cố Trầm Uyên, là một thanh kiếm, Cố Trầm Uyên có thể cầm nó để đấu với người khác, nhưng không nhất định sẽ cầm nó để lấy mạng người đó.

Ngay cả vài độc trùng đó, đều chia ra không ít loại.

Tư liệu quá ít, Hạ Văn Hi cũng chỉ lý giải được đến thế.

Nhưng mà đối với đại đa số tu giả mà nói, đây đã được nói là khá nhiều.

Ngược lại không phải tin tức này khó khăn gì.

Về phương diện phương thức Cố Trầm Uyên giết người này, kỳ thật chỉ cần thu thập chút tư liệu, suy xét một chút, thì có thể ra được.

Thế nhưng không có ai rảnh rỗi mà làm việc này cả.

Cố Trầm Uyên chỉ vì trước đây bị đánh gãy chân, sau khi lớn lên thì giết toàn tộc. Tâm tính hung ác như vậy, chọc đến hắn thì tuyệt đối sẽ nhận được ‘Đáp lễ’, có lẽ còn có thể liên lụy đến người thân, người như thế, không thể giữ lại được.

Dựa vào những điểm này là đủ.

“Hạ tiểu đạo hữu, những đạo hữu đã chết ở Kim Đỉnh Sơn, phải biết rằng mọi người đều do hắn mà chết – chuyện này cũng không được tính là hận của ma đầu này. Còn chuyện trước đây của Lâm gia, bất quá cũng chỉ gãy hai chân, tội gì dùng tới Thiên Uyên”

Trước đây là thiếu gia Lâm gia thiếu gia sai người đánh gãy chân Cố Trầm Uyên.

“Cho dù người không phải là hắn giết, hắn cũng phải chết.”

“Ma đầu kia thế nhưng giết hết cả thành”

“Một khi mất hứng thì ma đầu sẽ giết người để hả giận, nhất định phải chết”

“Làm nhiều việc ác”

“Cố Trầm Uyên chính là cặn bã Dính vào sẽ trở thành nước đục”

“Thiên lý không tha”

“Cố Trầm Uyên nhất định phải chết”

“Cố Trầm Uyên táng tận lương tâm”

Tiểu kịch trường:

Hạ Văn Hi: Hôm nay, cái quế hoa cao kia có phải người ăn không?

Cố Trầm Uyên: Đúng vậy.

Hạ Văn Hi gật gật đầu tỏ vẻ biết.

Hạ Văn Hi: Hôm nay, cái quế hoa cao đó có phải người ăn không?

Cố Trầm Uyên: Không phải.

Hạ Văn Hi gật gật đầu tỏ vẻ biết, xoay người đi thu thập Hạ Lăng — tiểu sư đệ đang lớn không thể ăn kẹo Hạ Lăng cảm giác nhân sinh của mình thật khó khăn.

sư huynh sao lại phát hiện ta ăn vụng kẹo mà ta rõ ràng đã giả họa cho Đại Ma Vương đó chứ

ta giấu kẹo ở chỗ sư huynh vĩnh viễn tìm không thấy

tìm được cũng vô dụng

ta còn mười mấy chỗ giấu kẹo nữa#

kẹo của ra đâu?#

Cố Trần Uyên: Ai yoo ở nơi thanh lãnh như thế này mà khắp nơi đều là kẹo là sao ta #9825;

Hết chương 9

10. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 10

Edit: Tịnh

Bên tai tràn ngập những lời nói như vậy.

Hạ Văn Hi há miệng, cuối cùng khép mắt lại.

Hạ Văn Hi muốn nói quá nhiều, nhưng tình cảnh này, lại khiến y một chữ cũng không nói nên lời.

Y muốn nói, Cố Trần Uyên không quyết nợ; Thanh gia, Hứa gia, Lý gia căn bản không có bất cứ quan hệ gì với Cố Trần Uyên, bởi vì lúc ấy Cố Trần Uyên đang “giết cả một thành”.

Hai nơi cách xa nhau như thế.

Cho dù Cố Trần Uyên lại không cao hứng nữa, cũng sẽ không liều mạng chạy qua đó để diệt tộc.

Huống chi, Cố Trần Uyên căn bản không thèm để ý đến thanh danh của mình.

Không thì cũng sẽ không đen đến mức này.

Ngay cả “giết cả một thành”, trên thực tế, cũng không tồn tại. Cụ thể Hạ Văn Hi cũng không biết, chỉ là biết Cố Trần Uyên lúc trước bị thành chủ đó chọc giận, ngày đó liền giết hết cả một nhà thành chủ.

Cố Trần Uyên vốn không coi trọng mạng người. Đối với hắn mà nói, người chết không khác gì một con số, tự nhiên cũng sẽ không tránh ngộ thương cho người khác, đánh trúng, đó với hắn mà nói thì là vận khí của người không tốt, chết thì là chết.

Thế cho nên những gia đình ở gần thành chủ cũng bị liên lụy đến.

*Tam nhân thành hổ, vốn chỉ là một người nói Cố Trần Uyên khủng bố như thế nào, đến sau này trực tiếp thành giết toàn thành, sau này, trở thành giết trong phạm vi ngàn dặm.

(Tam nhân thành hổ là một thành ngữ Trung Quốc.

Theo nghĩa đen là: Ba người nói có hổ, thì cả thiên hạ tin có hổ thật.

Nghĩa bóng: Một việc, dù cho sai lầm, nếu nhiều người cùng tin là như vậy thì cũng dễ khiến người ta đem bụng tin mà cho là phải.

Việc này, có lẽ gia chủ các đại gia tộc, toàn bộ Tu Tiên giới đều biết. Hạ Văn Hi y có thể bới ra mọi chuyện, nhưng chưa từng có một ai nhắc tới.

Tam gia (Thanh gia, Hứa gia, Lý gia đó cũng thế, rơi xuống trên đầu đến Cố Trần Uyên.

Điều này là do Hạ Văn Hi tìm hiểu được.

Vậy nếu như y không tìm thấy thì sao.....

Lông mi Hạ Văn Hi run rẩy, Cố Trần Uyên là ác, là đại ác, hắn cố chấp thành tính, có thù tất báo, tâm tính hung ác như vậy, người khác chỉ cần chọc hắn, không chết cũng mất một lớp da.

Nhưng theo như tư liệu cho biết, trừ khi người trêu chọc hắn, hoặc là người chán ghét hắn, không thì Cố Trần Uyên tuyệt đối sẽ không xuống tay với người.

Cố Trần Uyên giết rất nhiều người.

Nhưng theo điều tra, Cố Trần Uyên diệt tộc, những người chết đó, gần như đều ác, không chết, gần như đều có chút thiện. Nếu không nữa thì, người đó ít nhất cũng có chút ác.

Cho dù là như thế, Cố Trần Uyên cũng sẽ không là thiện.

Trong lòng hắn có lẽ có thiện, song chút thiện này, tuyệt đối không đủ để bỏ qua chuyện hắn đã gây ra cho người khác.

Tuy rằng Hạ Văn Hi cũng không biết Cố Trần Uyên vì sao lại làm như vậy.

Nhưng cũng không gây trở ngại cho Hạ Văn Hi hiểu rằng —

Cố Trần Uyên là đại ác.

Đại ác, lại không biết ở đâu đó có thiện.

Lại chỉ có thể lấy ác trị ác.

Thế cho nên Hạ Văn Hi không biết nên dùng chuẩn mực như thế nào để đối đã với Cố Trần Uyên. Thế cho nên, Hạ Văn Hi không biết mang thương tiếc từ đâu đến, đứng ở phía trước Cố Trần Uyên.

Hắn biết Cố Trần Uyên đáng chết, bởi vì Cố Trần Uyên cũng giết qua người vô tội, những người vô tội đó, rất vô tội, nếu không chết, bọn họ sẽ có tương lai tốt.

Y biết mình không nên thương yêu người như vậy, bởi vì chuyện Cố Trần Uyên làm không đáng được phần thương yêu này.

Biết, nhưng cũng không có nghĩa là Hạ Văn Hi có thể không chế được cảm xúc của mình.

Hạ Văn Hi không chế không được.

Y cảm thấy mình bị bệnh.

Trên vai đột nhiên nặng xuống, Hạ Văn Hi chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị lực đạo đó kéo lui về sau hai bước, thân ảnh Cố Trần Uyên tiến vào tầm mắt, đứng ở trước mặt y.

“Nói tới nói lui, chuyện các người để ý không phải là những người này có phải là ta giết hay không, mà là lại muốn ‘Phục ma’ một lần nữa.”

Giọng nói trào phúng mang theo linh lực không thua Hạc Sơn lão nhân bay quét về phía mọi người.

Về mặt Cố Trần Uyên đầy trào phúng, rồi sau đó nhìn về phía Hạc Sơn lão nhân đang đứng tại chỗ, cung kính hành lễ.

“Ta cảm ơn ngày đã dạy dỗ Hạ đạo trưởng, y vì ta mà nói chuyện, nhưng quá tin người cũng không phải chuyện tốt.”

Hạc Sơn lão nhân nhú mày, ‘hừ’ một tiếng, một tay cầm phát trần đặt ở trước bụng, một tay chấp sau lưng.

“Văn Hi, theo ta về.”

Trong nháy mắt Hạ Văn Hi có chút như bị ép tỉnh từ trong mộng.

Y hoàn toàn chưa phản ứng kịp sao tình hình lại thành như vậy.

Nhưng hơi chút suy nghĩ một chút, thì đã hiểu.

— Đạo gia, ngài trở về chờ ta.

Hạ Văn Hi nghe được Cố Trần Uyên truyền âm với y. Cố Trần Uyên có cùng suy nghĩ với sư phụ nhà mình, y nhìn nhìn chung quanh, cảm thấy đối với chuyện này cũng có chút sáng tỏ, vì vậy đi về phía Hạc Sơn lão nhân.

Về mặt Hạc Sơn lão nhân đầy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng y.

Hạ Văn Hi có chút chột dạ.

“Đồ đệ ta không hiểu chuyện, mong các vị thứ lỗi. Lão nhân muốn mang người về chỉnh đốn, cáo từ trước.”

Nói là nói như vậy, cũng không ai dám nói chữ không.

Chuyện này không giải quyết được gì, Cố Trầm Uyên cũng không có việc gì.

Hạ Văn Hi đã có thể xác định được kết quả này.

Cố Trầm Uyên nói như vậy bất quá là vì muốn phải sạch quan hệ với y, đơn giản là không muốn làm cho y bị bôi đen thanh danh.

Mà Hạc Sơn lão nhân bên này, dáng vẻ đã như vậy, Hạc Sơn không có khả năng không biết đồ đệ này của ông đã làm “Chuyện tốt” gì. Cố Trầm Uyên giữ gìn như thế khiến trong lòng ông dễ chịu không ít, cũng vui vẻ đập thang đi xuống đài.

Lần trước phục ma ở Kim Đỉnh Sơn thành công chẳng qua là vì Cố Trầm Uyên hoàn toàn tin tưởng Cố Tiêu, mà Cố Tiêu lại không lưu tình chút nào phản bội, thậm chí đến đây còn vừa nội ứng ngoại hợp.

Mà như hôm nay, những người ở đây, trừ Hạc Sơn lão nhân, không một ai là đối thủ của Cố Trầm Uyên. Hạc Sơn lão nhân căn bản không muốn tham gia, mà người có cấp bậc giống Hạc Sơn lão nhân, căn bản đều không đến đây.

Bọn họ quả thật có thể lựa chọn bao vây, nhưng nếu không thành công, Cố Trầm Uyên lại một lần nữa “Sống lại”, như vậy bọn họ tuyệt đối sẽ chết, tu tiên giả so với người bình thường càng tiếc mạng hơn. Bởi vì bọn họ tu vi của bọn họ không dễ dàng gì mà tích lũy được, cho nên, ngoại trừ đầu to ra, không có ai hành động.

Mà Cố Trầm Uyên, người không chọc hấn, hấn cũng lười gây chuyện.

Cho nên chuyện này, chỉ có thể sống chết mặc bay.

Những người đó có chết cũng không giải quyết được chuyện gì.

Về phần, nếu không có thể ngăn chặn Cố Trầm Uyên, vì sao Cố Trầm Uyên có thể bị vây lại ở đây. Trong lòng Hạ Văn Hi ẩn ẩn cảm giác, Cố Trầm Uyên đang chờ gì đó, mà bây giờ, điều hấn đợi đã đến.

Phát triển trở thành như vậy, có vài người đã sớm biết — bởi vì phần lớn mọi người đều có đầu óc.

Bao gồm Cố Tiêu.

Cố Tiêu sớm đã đoán được tình huống này.

Chỉ là không nghĩ tới kia vài lời nói dối đó không có tác dụng gì với Hạ Văn Hi cả.

Nếu làm lại một lần nữa, hấn tuyệt đối sẽ không lại tự cho là thông minh, ha ha.

Nhìn Cố Trầm Uyên đầy hung dữ nhìn hấn, Cố Tiêu nghĩ, thuận tiện, sớm biết rằng Hạ Văn Hi sẽ như thế, có cơ hội hấn nhất định phải giết chết Hạ Văn Hi.

“Tử nhi, chúng ta nên tính sổ thôi.”

Nụ cười trên mặt Cố Trầm Uyên thoát nhìn khủng bố mà dữ tợn, mà nữ danh “Tử nhi” chỉ có khi Cố Trầm Uyên đặc biệt tức giận mới có thể gọi ra, tóc gáy trên lưng dường như cũng dựng ngược hết lên, Cố Tiêu không tự giác nuốt nước miếng.

Chết rồi, lão già tức giận

Cố Tiêu cong lên khóe miệng — không dễ đâu.

Tiểu kịch trường:

Cố Trầm Uyên mang theo Hạ Văn Hi đi ăn, hấn cảm giác gà rừng đặc biệt ngon.

Trong quá trình chờ cơm có hai người vừa nói gì đó vừa ngồi xuống bàn bên cạnh bọn họ, chỉ nghe một người nói:

“Người biết đại ma đầu Cổ Trầm Uyên không?”

“Ày, sao lại không biết chứ? Sao vậy?”

“Nghe nói mặt mũi Cổ Trầm Uyên hung tợn, cao một thước tám, rất giống ác quỷ bò từ trong Địa Ngục ra, làm một chuyện không phải là người – giết hết một thành.”

“Há chỉ giết một thành chứ, rõ ràng phạm vi trăm dặm hắc cũng chưa bỏ qua.”

“Ta nghe nói là giết hết trong phạm vi ngàn dặm.”

“Lão huynh các người cũng biết chuyện này sao? Ta còn nghe nói, ở đó máu chảy thành sông, đến nay không có một ngọn cỏ. Bây giờ, còn có thể nghe vô số vong linh kêu rên đó”

Không ít người đều nghe được kia hai người nói chủ đề này, chen vào một câu, có người trực tiếp ngồi lại.

“Nghe nói ở chỗ đó có vài Quỷ Tu đi ra đó”

“Mịa nó Kinh khủng như vậy à? Vậy nó ở đâu?”

“Sao Người hỏi nơi nguy hiểm như vậy làm gì?”

“Ày, ta hỏi ở đâu, để còn tránh đi đó mà”

“Không biết Nghe người ta nói, xa xa nghe được vong linh kêu rên, chính là nơi đó”

Cổ Trầm Uyên: Ha ha.

Hạ Văn Hi: Phụt.

Cổ Trầm Uyên:# nụ cười nhẹ của hắc đạo gia quá câu nhân #

Hết chương 10

11. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 11

Edit: Tịnh

Sau khi trở về núi, Hạ Văn Hi bận rộn an ủi Hạc Sơn lão nhân một lúc. Ý định của Hạc Sơn lão nhân vốn là muốn răn dạy Hạ Văn Hi, nhưng mà rất nhiều câu đều có thể lý giải thành “Con thế nhưng gạt ta bí mật nhỏ này” Những lời này, trong giọng nói tràn đầy ủy khuất.

Vì thế, đáng lẽ là một trận răn dạy lại biến thành an ủi.

Hạc Sơn lão nhân cảm thấy mỹ mãn rồi chứ.

Nói được một nửa đột nhiên nhận ra xu hướng phát triển này không đúng, lại quay trở lại, tự nhận đặc biệt nghiêm túc răn dạy Hạ Văn Hi tâm tính quá mức ngây thơ nhạt bậy đồ về một trận.

Lải nhải rất lâu.

Ngay cả tiểu sư đệ hi vọng Hạc Sơn lão nhân giáo huấn sư huynh nhà mình một trận cũng có chút không nhìn nổi.

Bởi vì có mấy lời Hạc Sơn lão nhân đã nói nhiều lần rồi.

Cái người được gọi là cao lãnh – chân nhân lánh đời đâu mất tiêu rồi??

Hạ Văn Hi trấn an Hạc Sơn lão nhân xong, lại trấn an Hạ Lăng một lần, vừa tiễn bước bọn họ, lại tới một đồng sư đệ sư muội, Hạ Văn Hi lại chỉ phải lại trấn an sư đệ sư muội nhà mình nữa.

Chờ đến khi rốt cuộc đuổi hết mọi người rồi đi xong, Hạ Văn Hi mới được thanh thoi, thì cảm giác được Cổ Trầm Uyên đã đến.

Cũng không phải là y có tâm linh tương thông với Cổ Trầm Uyên, mà là bởi vì pháp khí bổn mạng của y đang ở trên người Cổ Trầm Uyên, đồ của mình quay trở lại, tự nhiên sẽ có cảm ứng.

Cố Trần Uyên đã dấu ngay dưới mí mắt của Hạc Sơn lão nhân. Nguyên nhân ông không phát hiện được chuyện này là vì pháp khí bổn mạng của y có thể bị che dấu trong phạm vi có khí tức của người khác, bao gồm pháp khí của mình.

Hạ Văn Hi cảm giác được pháp khí bổn mạng của mình đã đến cửa, Hạ Văn Hi đưa mắt nhìn cái cửa đóng chặt kia, chờ Cố Trần Uyên.

Nhưng, sau nửa canh giờ, Hạ Văn Hi cũng không đợi được Cố Trần Uyên đi vào.

Nhưng pháp khí của y quả thật là đang ở bên ngoài.

Hạ Văn Hi thở dài, đang định đứng dậy đi mở cửa, thì nghe một tiếng cửa mở “Két”, khuôn mặt cột nhà của Cố Trần Uyên xuất hiện trong tầm mắt.

Sau khi Cố Trần Uyên sắp xếp lại nội tâm thật lâu ở bên ngoài.

“Đạo gia.”

“Cố.....”

“Ta mang theo đồ ăn về cho ngài này. Ở đạo quán của ngài lâu như vậy vẫn chưa thấy ngài ăn thịt bao giờ, trách không được ngài lại gầy như vậy, ngài phải –”

“Câm miệng.”

“Ồ.”

Hạ Văn Hi vừa nghe lời mở đầu đó của hắn, đã biết nếu như không cắt ngang hắn, suy nghĩ nhất định sẽ bị đối phương dẫn dắt đi mất. Ai ngờ Cố Trần Uyên thật sự câm miệng. Trong lúc nhất thời, Hạ Văn Hi cũng có chút sững sờ.

Cố Trần Uyên..... hình như ngoan hơn bình thường một chút thì phải.

Hạ Văn Hi nghĩ lại chuyện xảy ra trong hai ngày nay, trong lòng hiểu ra.

“Cố Trần Uyên.”

“Aiz Cố.”

“Người hôm qua bỏ thuốc cho ta. Mặc dù thay đổi vị trí để nghỉ, ngược lại có thể hiểu được được. Nhưng chỉ là hiểu mà thôi, phải phạt, vậy thì giảm bớt số lượng kẹo trong vòng một tháng đi. Được không?”

Hạ Văn Hi căn bản là không nghĩ qua Cố Trần Uyên trở về có phải là chỉ vì muốn từ biệt với y không.

Chỉ vì trong ấn tượng của y, nếu Cố Trần Uyên muốn đi, căn bản là sẽ không trở về, càng đừng nói là từ biệt.

Mà nếu đã trở lại, nên phạt thì phải phạt, phạt rồi thì sẽ bỏ qua. Đây là một trong những điều Hạc Sơn lão nhân dạy cho y.

Cố Trần Uyên quả thật cũng không phải đến để từ biệt, nghe Hạ Văn Hi nói như vậy, không chút do dự gạt đầu, lại thêm một chữ “Được”.

“Trước đây ta đã nói qua, nếu người không đi lung tung, ta sẽ cho người mỗi ngày nhiều hơn một viên kẹo. Nhưng hôm qua người không nghe lời, cho nên, về sau mỗi ngày chỉ có một viên kẹo mà thôi, được không?”

“Được được được, hoàn toàn nghe đạo gia ngài.”

Thấy hắn ngoan như vậy, Hạ Văn Hi cong lên khóe miệng, đáng vẻ trẻ nhỏ dễ dạy.

Hạ Văn Hi vĩnh viễn sẽ không biết, Cố Trần Uyên kỳ thật không thích kẹo, chỉ là bởi vì người đó là Hạ Văn Hi, mới khiến cho Cố Trần Uyên thoát nhìn rất thích kẹo.

“Nhưng mà, hai chuyện này sẽ được thực hiện trong tình huống người không gạt ta. Ở trên núi Thanh Thành, ta nói tin người — Cố Trần Uyên, nếu người có lỗi với phần tin tưởng này —” Hạ Văn Hi vẫn chưa nói hết lời, nhưng Cố Trần Uyên lại hiểu ẩn ý của y.

Nếu Cố Trần Uyên hẳn lừa Hạ Văn Hi.

Như vậy thì sẽ lập tức nên đi trên đường dương quan thì đi trên đường dương quan, nên đi trên cầu độc mộc đi trên cầu độc mộc.

Không còn quan hệ gì nữa.

Cố Trần Uyên gật gật đầu, vừa định lấy “Nhân chứng” từ trong túi Càn Khôn của mình ra, thì thấy Hạ Văn Hi vung tay lên, một cái dù xuất hiện ngay trên tay Hạ Văn Hi.

Cái dù đó thoát nhìn giống như cái dù giấy dầu bình thường, trên mặt dù có một lớp giấy mỏng bình thường dán lên, thoát nhìn rất mỏng manh, khung trong suốt xuyên thấu, như là ngọc thượng hạng, nếu như nhìn kỹ, còn có thể thấy trên khung dù có khắc gì đó, nhưng nhìn lại lần nữa, thì cái gì cũng không có.

Cố Trần Uyên chỉ cảm thấy trong đầu có cái gì chợt lóe.

Tuy nhiên, suy nghĩ này quá nhanh, hẳn vẫn chưa kịp bắt lấy, Cố Trần Uyên cũng không rồi rắm.

Lúc hẳn đang phân vân thì thấy Hạ Văn Hi nhắm hai mắt lại.

Cố Trần Uyên nhú mày, xem ra hẳn không cần dùng đến chứng cứ mà hẳn tìm được rồi.

Tiểu kịch trường:

Mỗi ngày của Hạc Sơn lão nhân đều trôi qua rất phong phú.

Lúc không gặp được đồ đệ nhà mình, Hạc Sơn lão nhân vội vàng mỗi ngày tu luyện.

Lúc gặp được đồ đệ nhà mình cũng nghiêm túc tu dưỡng. Hằng ngày của Hạc Sơn lão nhân là như thế này.

Buổi sáng bị đồ đệ dụ dỗ vui vui vẻ vẻ [đi tu luyện], giữa trưa bị đồ đệ dụ dỗ vui vui vẻ vẻ [đi tu luyện], buổi chiều bị đồ đệ dụ dỗ vui vui vẻ vẻ [đi tu luyện].

Mà từ sau khi đồ đệ nhà mình bị Cố Trần Uyên quán lấy, Hạc Sơn lão nhân cảm giác mình thật khổ sở.

Buổi sáng bị Cố Trần Uyên cùng đồ đệ nhà mình nhét một đồng thức ăn cho cầu [vừa vui vẻ vừa tức giận đi tu luyện], giữa trưa bị Cố Trần Uyên cùng đồ đệ nhà mình cho một đồng thức ăn cho cầu [vừa vui vẻ vừa tức giận đi tu luyện], buổi chiều bị Cố Trần Uyên cùng đồ đệ nhà mình nhét một đồng thức ăn cho cầu [vừa vui vẻ vừa tức giận đi tu luyện].

Nhưng Cố Trần Uyên đối với ông cũng giống như đồ đệ ông đối với ông, rất tốt, thậm chí có thể dụ dỗ người khác vui vẻ hơn so với đồ đệ nhà mình luôn, ông không xoi mói được gì cả.

Cho nên Hạc Sơn lão nhân cảm giác rất khổ sở.

Con sói vẫy đuôi cướp mất đồ đệ của ông, nhưng ông lại ngay cả một mảnh vụn cũng tìm không thấy.

Hết chương 11

12. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 12

Hạ Văn Hi nhắm mắt lại, lúc rút Linh khí vào trong cái dù, thần thức (***) thần + ý thức cũng vào theo, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện không ít cánh cửa, y chọn cánh cửa gần mình nhất, đẩy cửa vào.

Trong đó, bốn phía vách tường đều là bản đồ, trái phải trên thạch bích có khắc không ít hình ảnh.

Hạ Văn Hi đi thẳng vào trong, tìm đến bích họa có khắc hình chữ “Hôm qua”, nâng tay sờ soạng, tay giống như là chạm vào mặt nước, bích họa bắt đầu gợn sóng, y cũng từng chút từng chút xuyên vào.

Sau đó, hình ảnh trước mắt thay đổi.

Y thấy được mình và Cố Trần Uyên.

Lấy góc nhìn từ người đứng xem.

“Y” tự đưa kẹo cho Cố Trần Uyên.

Cố Trầm Uyên đút kẹo cho “Y”.

Cố Trầm Uyên nói: “Đạo trưởng, ngài tâm duyệt với ta đi.”

Cố Trầm Uyên ôm y vào trong phòng, còn đắp chăn.

Cố Trầm Uyên ra ngoài viện, xuống núi.

Cố Trầm Uyên từ trong túi Càn Khôn của mình lấy ra một người – một cái mặt nạ thoát nhìn rất hàm hậu, đó rõ ràng là khuôn mặt của Hạ Văn Hi.

Mặt Hạ Văn Hi không chút thay đổi từng mắt nhìn theo Cố Trầm Uyên.

Đương nhiên, không dùng được rồi, dù sao đây chỉ là hình ảnh được ghi chép lại.

“Aiz, tiểu đạo trưởng, người xem giúp ta đó là thứ gì đi.” Khuôn mặt hàm hậu đó cười rộ lên càng trở nên hàm hậu hơn.

“Người cũng biết, loại người giống như bọn ta, sao có thể nghĩ ra được chuyện gì tốt chứ.....”

Cố Trầm Uyên nói ào ào một tràng.

Hạ Văn Hi nhìn vị tiểu đạo trưởng từ sự khó xử lúc ban đầu trở thành cười mỉa mai, đáng vẻ tự hào, thì đã biết vị tiểu đạo trưởng này đã hiểu rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó, vị tiểu đạo sĩ kia gật gật đầu, tùy Cố Trầm Uyên nhìn cái gọi là “Này nọ”, sau đó bị Cố Trầm Uyên ném vào nơi nào đó, dù sao cũng không ai thấy.

Hạ Văn Hi:.....

Hạ Văn Hi cảm thấy tâm mình có chút mệt, y cảm thấy trước đây mình còn ngốc hơn vị tiểu đạo trưởng này nữa.

“Giải thích thêm: Cố Trầm Uyên đang giả thành Hạ Văn Hi, còn tiểu đạo trưởng kia là vị tiểu đạo trưởng qua đường nào đó mà thôi. Theo như ta hiểu là thế. Truyện này hại não ghê gồm QAQ”

“Tiểu đạo trưởng, tiếp theo, người phải nhìn rõ cho ta. Nếu mà bởi vì thất thần mà làm ra chuyện gì phiền toái cho ta—”

Cố Trầm Uyên cười lạnh một tiếng, cũng không nói ra kết quả, có thể biết có bao nhiêu đáng sợ.

Hạ Văn Hi vẫn cảm thấy giọng Cố Trầm Uyên dễ nghe, trầm thấp mà giàu từ tính, như là lời thì thầm giữa những người yêu với nhau, có thể khiến Hạ Văn Hi cảm thấy trái tim mình giống như bị lông vũ lướt qua.

Nhưng y từ trước đến nay không biết được, khẩu khí Cố Trầm Uyên uy hiếp người khác là như thế — Hạ Văn Hi cảm thấy yết hầu mình có chút khô, y mặc niệm một lần Tĩnh tâm quyết, suy nghĩ rõ ràng.

Vị tiểu đạo trưởng kia không chết, đợi chút nữa phải thưởng cho Cố Trầm Uyên một viên kẹo mới được. Hạ Văn Hi thầm nghĩ, nhìn Cố Trầm Uyên lên núi Thanh Thành.

Không chút nào cố sức tiến vào đại sảnh, vài kết giới kia, cạm bẫy và người tuần tra thoát nhìn không dùng được.

Lúc này trong đại sảnh, nên đến, đều đã đến.

Nhìn thấy Cố Trầm Uyên (đã mang mặt nạ Hạ Văn Hi, có một người còn cho là đệ tử không hiểu chuyện vào nhầm, răn dạy vài câu.

Hạ Văn Hi *** tế quan sát một lần, trừ Cố Tiêu đáng vẻ cười như không cười nhìn Cố Trầm Uyên, những người còn lại thì không tỏ vẻ gì.

..... Cố Tiêu giống như có chút không thích hợp.

Cho đến khi Cố Tiêu đột nhiên nói, hắn nói:

“Nghĩa phụ, nếu đã đến đây, thẳng thắn lấy mặt nạ xuống luôn đi, thế nào?”

Khiến những người đang ngồi ở đó phải sợ hãi, nháo nhào đứng lên cầm pháp bảo phòng ngự lui về phía sau, không ai mà không phải là bộ dáng hoảng sợ khi thấy quỷ.

“Đó không phải là sẽ dọa người khác sợ đến khóc mất đó sao?”

“Ta còn cho rằng nghĩa phụ biết đây là Hồng Môn yến nữa cơ đấy.” dáng vẻ Cố Tiêu cười như không cười như trước.

Cố Trầm Uyên tất nhiên biết đây âm mưu, hẳn nuôi Cố Tiêu nhiều năm như vậy, nếu ngay cả chuyện này cũng nhìn không ra, hẳn cũng dừng lẫn lộn nữa, dứt khoát về nhà làm ruộng là được rồi.

Cố Trầm Uyên sẽ không chết như thế rồi (ý nói lần bao vây trước, Cố Tiêu biết, cho nên thiết lập một cái bẫy để dụ hắn, về phần Cố Trầm Uyên có đến hay không, chuyện này không quan trọng. Lần này không được, vậy thì đổi sang kế sách khác là được thôi.

Ba chữ ‘Hồng Môn yến’ vừa ra, đám tu tiên giả đứng xung quanh Cố Tiêu đột nhiên đưa tay bóp cổ chính mình, đồng tử co rút nhanh, miệng mở to, vẻ mặt dường như rất khó tin, bọn họ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, cúi người phát run.

“Ôi chào ” Cố Tiêu mắt lạnh nhìn tình cảnh này, khóe miệng cong cong như trước, khoa trương thấp giọng kêu lên: “Không hổ là Cố Trầm Uyên, đúng là ngay cả thời gian để người ta dùng đến pháp bảo cũng không có, đã trực tiếp đi gặp Diêm Vương gia ”

Nói xong, thì thấy Cố Tiêu giơ tay lên, mấy người đó giống như bị thứ vô hình gì đó phân thân, phân tán trên mặt đất, khiến cả người Cố Tiêu nhiễm đầy máu.

Hạ Văn Hi cảm thấy mình bị tình huống trái ngược này khiến cho phản ứng chậm đi một nhịp. Tuy rằng lúc trước khi nói tin Cố Trầm Uyên, ẩn ẩn cảm thấy kẻ giết người có thể là Cố Tiêu, nhưng sau đó ý nghĩ này đã bị loại bỏ, bởi vì Cố Tiêu không có bất cứ lý do gì để giết bọn họ, hơn nữa giết bọn họ đối với Cố Tiêu mà nói cũng không có lợi ích gì, còn nữa, Cố Tiêu rất yếu..... và còn không ít nguyên do khác. Tóm lại, loại trừ các kiểu, Cố Tiêu là người không có khả năng nhất.

Cho dù thật sự là Cố Tiêu giết, căn cứ vào lời đồn y nghe được về Cố Tiêu, phản ứng đầu tiên sẽ là: Có thể là do Cố Trầm Uyên ép buộc chăng?

Bởi vì so với thanh danh của Cố Trầm Uyên, thanh danh của Cố Tiêu quả thật giống như “Người tốt trong các loại người tốt”.

Hạ Văn Hi đầu đầu xoa xoa huyết Thái dương của mình, tâm tình phức tạp.

Rất lâu về sau, Hạ Văn Hi mới biết được, lúc đó mình nghĩ là “Đúng là cha nào con nấy.”

Mặc kệ Hạ Văn Hi nghĩ như thế nào, hình ảnh vẫn tiếp tục như trước.

Cố Trầm Uyên hai tay ôm ngực tựa trên khung cửa nhìn hắn diễn. Dường như là đã sớm đoán được, thấy cảnh tượng như vậy mà ngay cả ánh mắt cũng không thay đổi dù chỉ một chút, lưỡi biếng, cho đến khi Cố Tiêu sửa sang lại vạt áo không loạn của mình, xem ra là đã bận rộn xong, lúc này Cố Trầm Uyên mới khởi động thân thể.

“Bọn họ là người cùng phe với ngươi. *Bạch nhãn lang, ngươi có ý định gì?” Cố Trầm Uyên lộ mặt nạ trên mặt xuống, cũng là nét mặt cười như không cười, ánh mắt đen kịt, thoạt nhìn khiến người khác có cảm giác không tồn tại khủng khiếp.

(Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

“Nghĩa phụ, con đây là yêu người nha.” Cố Tiêu thở dài một hơi, nhìn về phía Cố Trầm Uyên trong mắt tràn đầy thâm tình: “Người xem, con không phải là đang báo thù cho người đó sao?”

Cố Trầm Uyên vỗ tay, độ cong khóe miệng mang theo trào phúng: “Diễn rất hay.”

“Nghĩa phụ, chúng ta là cùng một loại người, chỉ có con mới yêu người thôi — chỉ là con cũng đã lớn, so với nghe lời người nói, thì càng thích người nghe lời hơn, không thì sao có thể kiểm soát được người đây?”

“Ồ, thú vị. Ta còn chưa từng nghe nói qua có loại ‘kiểm soát’ này.”

Hạ Văn Hi hiểu rồi, xem ra là Cố Tiêu không thích khuất phục người khác, vì thế muốn giết chết Cố Trầm Uyên.

“Người không dễ dàng chết như vậy.” Cố Tiêu nói, tạm dừng một lúc, lúc này mới tiếp tục nói: “Nghĩa phụ, ngược lại ta muốn nhìn thấy phục ma lần thứ hai. Nhưng nếu người ngoan ngoãn nghe lời, những người này lập tức sẽ là do Minh Cô giết, người thấy thế nào?”

Ngụ ý là, nếu không nghe lời, vậy những người này sẽ là do Cố Trầm Uyên “Giết”, như vậy Cố Tiêu có thể nhìn thấy trò hay do chính bản thân dựng lên rồi.

Không có ai sẽ tin Cố Trầm Uyên.

Tuy nói lần trước người đến xem cũng khoảng chừng này, trình độ cũng như thế nhưng lại không chế trụ nổi Cố Trầm Uyên. Thế nhưng chỉ cần Hạ Văn Hi diễn theo đúng vở kịch, thì có thể dụ được Hạc Sơn lão nhân, một người đã bước một nửa vào tiên, còn giết không được một Cố Trầm Uyên sao?

Nếu Hạ Văn Hi không đến, vậy thì đổi thành kế hoạch thứ hai.

“Người định thoát chết như thế nào từ trong tay ta đây?”

“Bây giờ người không động thủ, không phải là bây giờ cũng chưa tìm được ta hay sao?”

Tìm cũng không tìm được, làm sao phải chạy thoát thân.

Người trước mắt đang nói chuyện với Cố Trầm Uyên là ‘Cố Tiêu’ giả.

Hạ Văn Hi không rõ lắm những câu nói này, thậm chí ngay cả ý tứ Cố Trầm Uyên muốn hỏi cũng không rõ lắm, chẳng hạn như vì sao Cố Tiêu muốn giết những người đó — Hạ Văn Hi không tin những lí do mà Cố Tiêu nói.

Nhưng nhìn dáng vẻ Trầm Uyên thì có lẽ trong lòng hắn đã biết.

Hạ Văn Hi lại một lần nữa cảm thấy tâm mình mệt, may mà mặc kệ như thế nào, y hiểu rõ Cố Trầm Uyên không có giết những người đó.

Vì thế y không nghiêm túc đi phân tích từng lời nói giữa hai người nữa.

Hạ Văn Hi nhìn Cố Trầm Uyên ngồi vào trên chủ vị, từ túi Càn Khôn lấy ra một quả táo, một lát sau, ‘Cố Tiêu’ kia đột nhiên biến mất, vài vị tu tiên giả vịn trên cái cố của Cố Tiêu tiến vào đại sảnh, ngay sau đó chính là một người lại một người tu tiên giả đi vào đại sảnh.

Cuối cùng, ‘Hạ Văn Hi’ vào tới.

Quan sát từ góc độ bên ngoài, lúc y nhìn thấy Cố Trầm Uyên thân thể trong nháy mắt buộc chặt, rồi sau đó lại lập tức trầm tĩnh lại.

Nhìn đến đây thì không còn gì để xem nữa, Hạ Văn Hi thu hồi thần thức, về chuyện sau đó, hỏi Cố Trầm Uyên một chút là được rồi.

Mở mắt ra, Cố Trầm Uyên cười dịu dàng phản chiếu trong ánh mắt.

Hạ Văn Hi nhin không được cũng nâng lên khóe miệng.

Tiểu kịch trường 1:

Cố Tiêu mỗi ngày đều đi *đập nôi (phá hoại chẳng?).

Làm chuyện xấu rồi, không sao cả, ai nói đây là nhóc làm? Đây rõ ràng là ai đó, hai mắt nhóc không thấy gì hết Không tin? Ha ha Có tin là lão già của ta sẽ thu thập người không

Cố Trầm Uyên: Tử Tử, ai — ai khi dễ con?

Cố Tiêu: Nghĩa phụ, rõ ràng là con không làm chi hết, rõ ràng là tên tiểu tử xấu xa đó làm, nhưng tên tiểu tử xấu xa đó lại nói là do con làm, con giải thích, hắn còn nói nếu con không ‘Thừa nhận’ thì sẽ đánh con – hu hu hu hu.....

Cố Trầm Uyên: Ha ha.

Cố Tiêu: # kế hoạch thành công #

Chờ sau khi Cố Trầm Uyên thu thập người trở về:

Cố Tiêu: Hu hu hu... nghĩa phụ, con sai rồi hu hu hu ...sự thật là...sự thật là [sớm biết người đã biết con nói dối từ lâu] con [đã không] gạt người đó oa hu hu hu —

mỗi ngày đều lừa gạt lão già

rốt cuộc là tại sao lão già lại biết được, ngay cả chứng cứ mình cũng có rồi mà

có một người nghĩa phụ sáng suốt như thế thì làm sao đập nổi bây giờ? Đang chờ, nhanh lên

Tiểu kịch trường 2:

Minh Cô cảm giác tâm mình thật mệt.

Tuy nói nàng không phải Tu ma giả vô cùng lợi hại nhưng cũng không kém, thoải mái ở lãnh địa của mình, mất hứng thì đùa dai một chút, cao hứng thì thu nhận vài ác nhân.

Nhưng chỉ đến khi gặp được phụ tử Cố Trầm Uyên, thì nàng lại xui xẻo.

Ngay từ đầu là mất địa bàn.

Sau này thật vất vả Cố Trầm Uyên “Chết”, nàng trở về lấy lại địa bàn của mình thì lại bị Cố Tiêu nhìn chăm chăm.

Thật vất vả Cố Tiêu mới bỏ trốn.

Nhưng mà Cố Trầm Uyên lại trở lại.

ha ha, thật muốn chính chết hai cha con ma đầu nhà này mà#

ta chỉ muốn trở về địa bàn của mình mà khó vậy sao?#

bảo bảo ủy khuất

Hết chương 12

13. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 13

“Ngay từ đầu ngươi bắt tiểu đạo trưởng kia là vì để hắn làm nhân chứng sao?”

“Đúng vậy.”

“Người đâu?”

“Vừa thả.”

Hạ Văn Hi trầm tư một lúc rồi hỏi: “Người đã sớm dự đoán được Cố Tiêu sẽ giết những người đó sao?”

“Ừ.”

Mặc kệ hôm qua hắn có đi hay không đi, những người đó đều sẽ chết. Trong đó nguyên do chẳng qua là ‘ý thức lãnh địa’ mà thôi. Trong mắt Cố Tiêu, Cố Trầm Uyên chính là con mồi của nó, những người đó động đến hắn, Cố Tiêu tất nhiên là không nhìn thuận mắt – ngay cả đó là kế hoạch của Cố Tiêu, mà những người đó là quân cờ của Cố Tiêu đi nữa, cũng không được.

Dùng một câu nói của hậu thế mà nói chính là “Ta giết ngươi thì được, nhưng người khác động đến ngươi một chút cũng không được.”

Không liên quan gì đến tình cảm.

Chỉ là ‘ý thức lãnh địa’ mà thôi.

Hạ Văn Hi không hiểu nguyên nhân trong đó, cũng không muốn biết, chung quy biết hết tất cả mọi chuyện rồi ren đối với y mà nói thì thật sự có chút mệt, cho nên, biết kết quả là được rồi.

“Người sau đó là Cố Tiêu thật sao?”

Cố Trầm Uyên ‘ừm’ một tiếng, nghĩ nghĩ, bổ sung: “Nếu hắn không ở trên núi Thanh Thành thì đã không dụ ta đến được rồi.”

Chẳng qua trước đó không tìm thấy vị trí cụ thể mà thôi.

Sau đó Cố Tiêu đi ra, có lẽ là cảm thấy đã nắm chắc phần thắng rồi, ai ngờ lại bị Hạ Văn Hi quấy rầy.

Tuy nói mục đích của Cố Tiêu khẳng định là giết chết hắn. Nhưng Cố Trầm Uyên ngay từ đầu cũng chưa hoàn toàn nhìn ra chủ ý của nhóc, thẳng đến khi Cố Tiêu biểu hiện ra dấu hiệu muốn chạy trốn mới vỡ lẽ ra.

Có lẽ cũng không phải tất cả, chuyện quanh co trong đó khẳng định chỉ nhiều chứ không ít, chỉ là không đạt được hiệu quả mà thôi, vì thế Cố Tiêu ngay cả sức lực cũng lười sử dụng, dứt khoát muốn rời khỏi trận chiến.

Là bỏ lại lệnh bài bảo vệ tính mạng, mà không phải dựa vào vận khí.

Tự tạo đường lui.

Vậy mà lại học được hết.

Cố Trầm Uyên sờ sờ cảm mình, trong lòng nghĩ lung tung, không hổ là hắc đạo đệ nhất.

“Đáng tiếc là để nó chạy thoát mất.” Ai biết tên tiểu quỷ kia làm thế nào mà lấy được một Bán Tiên làm bùa cứu mạng. Cố Trầm Uyên nhớ tới chuyện này cũng có chút tức giận.

Nhưng mà cũng giống Cố Tiêu tìm đường lui cho mình, Cố Trầm Uyên ngay từ đầu cũng đã sớm nghĩ đến tình huống là không giết được Cố Tiêu rồi, cho nên cũng không phải là quá ư chấp.

Nhưng lần sau, ha ha.

“Đạo gia, ngài còn nhớ rõ lần đánh cược trước không?”

Hạ Văn Hi nào biết Cố Trầm Uyên chuyển đề tài nhanh như vậy, nhất thời sững sốt một chút, sau đó mới chậm rãi gật đầu.

“Ngài thắng.”

“.....” Sau một lúc lâu, Hạ Văn Hi mới gật đầu, khô cứng đáp: “Ồ.”

“Đạo gia, ngài muốn cái gì?”

Hạ Văn Hi khép mắt, giống như suy tư, Cố Trầm Uyên cũng không giục y, ngồi ở một bên chống đầu im lặng nhìn y.

“Đánh cược, là chuyện khi người ở trên núi Thanh Thành người hỏi ta tin người hay không đó sao?”

“E hèm ”

Lại là một trận trầm mặc, sau đó, Hạ Văn Hi nhỏ giọng hỏi: “Nếu lúc đó ta không đến thì sao?”

“Ta đây liền đến tìm ngài chứ sao.” Cố Trầm Uyên vui vẻ cầm tay Hạ Văn Hi, bàn tay thon dài *** tế, trắng như ngọc, xinh đẹp khiến người khác muốn hôn, vì thế Cố Trầm Uyên liền làm như vậy. Hạ Văn Hi giật mình run tay lên, đang muốn rút về, lại bị Cố Trầm Uyên nắm chặt, sau đó lại là một nụ hôn dừng ở bàn tay y. Cố Trầm Uyên cong khóe miệng, giương mắt nhìn chăm chăm y, đôi mắt tựa hồ cong cong nhìn y, khiến Hạ Văn Hi cảm giác tim mình đập nhanh vài cái.

Thì ra môi Cố Trầm Uyên mềm như vậy.

Yết hầu y có chút khô, muốn nói chút gì đó, lại không biết nói gì, vì thế hoang mang rối loạn tránh đi tầm mắt Cố Trầm Uyên, dùng một tay khác lấy chén trà chuyển qua bên miệng, muốn lấy hành động này để che dấu biểu hiện không đúng lúc này của mình.

Hạ Văn Hi lại một lần nữa cảm giác mình bị bệnh rồi.

Y có chút sợ hãi.

Bởi vì y tự kiểm tra cho mình, không tìm thấy có chỗ nào không tốt, càng đừng nói là trúng độc.

“Đạo gia.”

Cố Trầm Uyên lại đang gọi y, Hạ Văn Hi cảm giác bên tai mình đều mềm nhũn, vì thế lặng lẽ, làm bộ như không có chuyện gì thu ánh mắt về.

Trong mắt Cố Trầm Uyên giống như có những ngôi sao, nhìn y, có thứ gì đó mãnh liệt tràn ra. Hạ Văn Hi xem không hiểu đó là cái gì, thế nhưng không hiểu sao, cơ thể bắt đầu cứng đờ, ngón tay cũng bắt an có chút cử động rất nhỏ.

Hạ Văn Hi có chút bị dọa.

Bị biến hóa của mình và Cố Trầm Uyên.

Tuy rằng trên mặt vẫn là dáng vẻ thản nhiên, nhưng mà Cố Trầm Uyên lại dễ dàng nhìn ra Hạ Văn Hi lúc này mờ mịt cùng với thất thố.

Cố Trầm Uyên yên lặng cười, nắm tay Hạ Văn Hi để trên mặt mình, nhẹ nhàng cọ bàn tay của y, ánh mắt lại giống như lưỡi câu nhìn hấn. (cong cong như lưỡi câu

“Cố Trầm Uyên.....”

Hạ Văn Hi nhẹ gọi một tiếng, y cảm thấy đầu mình muốn hôn mê, xoay vòng vòng, không biết lúc này là ngày tháng năm nào.

“.....– người đây là lưu manh đùa giỡn sao?” Hạ Văn Hi nếu không hiểu rõ thế sự, tốt xấu cũng đã xuống núi rồi, tất nhiên là biết. Nhưng mà y cũng không xác định, chỉ vì trong nhân gian, đều là một nam một nữ. Thế nhưng ở một nơi nào đó cũng nhìn thấy người ta cực kỳ ghét chuyện này (nam x nam).

Hạ Văn Hi là nam, nhưng lại không chán ghét Cố Trầm Uyên.

Cố Trầm Uyên làm như vậy với y, trong lòng y còn có chút vui vẻ nho nhỏ nữa chứ.

Nhưng mà y lại càng cảm thấy hoảng hốt.

Đối với chuyện chưa trải qua bao giờ, y có chỗ không thể hiểu được tình huống hôm nay.

“Đạo gia này ”

Cố Trầm Uyên lại đang gọi y.

Hạ Văn Hi lấy tay che hai mắt của mình, không muốn lại nhìn hấn, lại nhịn không được lần nữa bỏ tay xuống.

“Ngài muốn cái gì?”

“Ta đều cho ngài.”

“Mặc kệ là cái gì, trừ phi ta chết, không thì ngài muốn cái gì, đều cho ngài hết, được không?..”

“Đạo gia.”

“– Hạ Văn Hi.”

“Tiểu Hạ.”

Tiểu kịch trường:

Hạ Văn Hi: QAQ Hình như ta bị bệnh.

Cố Trần Uyên: Để ta xem xem – aiz, không phải chuyện gì lớn, chẳng qua là vì balabala..... Nói ngắn gọn, mỗi ngày hôn hôn ta là được rồi #9825;

Hạ Văn Hi: Hôn hôn.

Cố Trần Uyên ôm Hạ Văn Hi lập tức hôn một nụ hôn vô địch vũ trụ pặc pặc.

Hạ Lăng:# mỗi ngày đều thấy Cố · không biết xấu hổ · Trần · đại rác rưởi · Uyên đang gạt sư huynh, tâm thật mệt #

Hết chương 13

14. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 14

Cả người Hạ Văn Hi đều như đang mơ.

Cho dù là ngày hôm sau, y vẫn đang mơ như trước.

Trong đầu vẫn lặp lại khuôn mặt Cố Trần Uyên, tay y dường như còn lưu lại độ ấm của môi Cố Trần Uyên, bên tai còn có thể nghe được Cố Trần Uyên đang hỏi y:

— đạo gia, ngài muốn cái gì?

— ngài muốn cái gì, ta đều cho ngài.

— cái gì ta cũng cho ngài.

Hạ Văn Hi cảm giác mình rất không thích hợp, bây giờ y có chút không muốn nhìn thấy Cố Trần Uyên.

Thế cho nên y rõ ràng là đã dậy từ sớm, nhưng lại vẫn trốn tránh ở trong phòng.

“Sư huynh –”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi ủy khuất của tiểu sư đệ, sợ tới mức còn đang xuất thần Hạ Văn Hi run tay một cái, quyển sách y xem hồi lâu cũng không vào “bịch” một tiếng rơi xuống đất.

Hạ Văn Hi:.....

Yên lặng nhặt quyển sách trên mặt đất đặt lên bàn.

‘Két’ một tiếng mở cửa ra, chỉ thấy Hạ Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn lao đến đây, Hạ Văn Hi đưa tay tiếp được tên tiểu tử đáng nhào đầu về phía trước.

“Nôn nôn nóng nóng, ngã thì làm sao?” Hạ Văn Hi nhẹ giọng giáo huấn nhóc.

Tầm mắt quét một vòng sân, không thấy Cố Trần Uyên, Hạ Văn Hi không khỏi cau mày.

“Sư huynh.....” Hạ Lăng hai mắt đầm lệ dầm đĩa nhìn y, trong giọng còn mang theo ủy khuất, mang theo chút tiếng khóc: “Đại rác rưởi cướp..... hức..... cướp kẹo của đệ.....”

“Đạo gia, nó vu oan cho ta.” Giọng Cố Trần Uyên đột nhiên truyền từ phía trên đến, thân thể Hạ Văn Hi nhất thời cứng đờ, một lúc sau mới ngẩng đầu tìm Cố Trần Uyên.

Chỉ thấy Cố Trần Uyên ngồi ở trên xà nhà hành lang nhìn y.

“Là hần đã cướp kẹo của đệ” Hạ Lăng trườn về phía Cố Trần Uyên.

Cố Trần Uyên cười nhạo một tiếng, nhảy xuống từ trên xà nhà, đưa tay ra thì đã bắt được cổ áo Hạ Lăng, sau đó ném người ra khỏi lòng Hạ Văn Hi, vui vẻ nhanh chóng quay người lại, kéo tay Hạ Văn Hi, chăm chú nghiêm túc nhìn y.

“Ta không có lấy kẹo của nó, chỉ là đang đổi mà thôi.”

Hạ Văn Hi nhướn mày.

“Đại rác rưởi mới sáng sớm đã đến gõ cửa phòng đệ, không hỏi đệ có nguyện ý hay không đã lấy kẹo của đệ để đổi mất tiêu rồi”

“Cái đó vốn là đạo gia mua cho ta. Ta lấy viên kẹo y hết để đổi thì sao nào?”

Hạ Văn Hi: # không phải đều giống nhau sao #

Nhìn dáng vẻ ủy khuất của Hạ Lăng, Hạ Văn Hi chuyển tầm mắt qua trên người Cố Trầm Uyên.

“.....” Cố Trầm Uyên nhếch miệng, mặt không chút thay đổi từ trong túi Càn Khôn lấy ra một hộp kẹo ném vào trong lòng Hạ Lăng.

Hạ Văn Hi mắt cong cong tặng cho Cố Trầm Uyên một nụ cười.

Cố Trầm Uyên đưa tay che mặt, che dấu làn da đỏ lên, trong ánh mắt lại dịu dàng đến chảy cả nước.

Đạo gia của hắn, quá phạm luật rồi.

Bây giờ hắn chỉ muốn ôm Hạ Văn Hi.

Muốn hôn Hạ Văn Hi, muốn làm chuyện dơ bẩn với Hạ Văn Hi.

Nhưng cuối cùng, Cố Trầm Uyên cái gì cũng không làm, chỉ ôm ngực đứng ở một bên nhìn Hạ Văn Hi dỗ Hạ Lăng.

“Ta muốn nói cho sư tổ biết người lại đến đây quấy lấy sư huynh nữa rồi.”

Bị dỗ xong Hạ Lăng trừng Cố Trầm Uyên, rầm rì uy hiếp.

Cố Trầm Uyên ung dung nhìn nó, khoe miệng cong lên độ cong trào phúng.

Hạ Văn Hi chỉ cảm thấy nhìn thấy tình cảnh này, sự nôn nóng trong lòng cũng dịu đi một ít.

Như vậy rất tốt.

Cố Trầm Uyên như vậy rất tốt.

Như vậy biếng nhác cùng y, trải qua những năm tháng như vậy thật tốt.

Vì thế Hạ Văn Hi cũng không hiểu sao, đột nhiên mở miệng gọi hắn.

“Cố Trầm Uyên.”

“Hả?”

“Sau này người giết người, đều phải nói trước với ta một tiếng, ta đồng ý, người mới động thủ, được không?”

Cố Trầm Uyên ngẩn ra một chút, nhớ tới lời nói hôm qua, cong cong khoe miệng, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạ Văn Hi nhăn mày.

Cố Trầm Uyên thấy y như vậy, liền đưa tay nâng mặt y lên, cúi đầu chạm trán Hạ Văn Hi, nhưng mà dùng trán để chạm vào trán Hạ Văn Hi.

“Đạo gia.”

“Ngài cũng biết, nếu sau khi ngài đồng ý cho ta giết người, thì chịu tội là hai ta phải gánh mà, đúng không?”

Cố Trầm Uyên cười khê: “Nợ nhiều nặng người, huống chi ta còn là kẻ tu Ma Đạo.”

“Không.....” sao cả. Hạ Văn Hi vừa định nói ra khỏi miệng, đã bị bàn tay bưng kín miệng.

“Được rồi, vậy thì đều nghe lời ngài. Sau này ta giết người sẽ báo với ngài, ngài nói cảm giác không ổn của ngài với ta, được chưa nào?” Cố Trầm Uyên nhìn y, cười tủm tỉm, trong ánh mắt mang theo cái gì đó y không hiểu.

Hạ Văn Hi vẫn cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, hắn nói với y, cũng không có gì không đúng cả.

Cố Trần Uyên lại thì thầm bên tai.

“Được không?”

“Đạo gia — Tiểu Hạ —”

“Đồng ý đi.”

“Tiểu Hạ, ngài gật đầu đi?”

Hạ Văn Hi cảm thấy bên tai mình bị gọi mềm nhũn đi, vì thế y suyết nữa như bị ma ám mà gật đầu, sau đó Hạ Văn Hi liền cảm giác Cố Trần Uyên hôn một cái trên mặt mình.

“Cố Trần Uyên.....”

Hạ Văn Hi cảm thấy giọng của mình có chút run.

“Người đây là lưu manh đang đùa giỡn.”

Lúc này y bình tĩnh.

Cố Trần Uyên vui vẻ nhìn y: “Ta đây là đang tìm tình lang.”

Hạ Văn Hi đang mơ, y lại lần nữa có chút không kịp phản ứng.

“Đạo gia. Hạ Văn Hi. Tiểu Hạ. Tiểu Hạ, ta thích ngài, tâm duyệt với ngài, muốn trở thành đạo侶 với ngài.”

“Ta muốn xxoo với ngài.”

“Đạo gia.”

Hạ Văn Hi chạy trốn chết.

Chỉ để lại Cố Trần Uyên vẫn cười tủm tỉm như trước.

Vốn nên như thế, sớm đã đoán được rồi.

Tiểu kịch trường:

Q: Xin hỏi, về Cố Trần Uyên, các người cảm thấy thế nào?

Hạ Lăng: Tên trộm không biết xấu hổ Xấu xa

Hạc Sơn lão nhân: Con sói lớn bắt cóc đồ đệ bảo bối của ta.

Cố Tiêu: Một bụng ý nghĩ xấu, quỷ quyết.

Minh Cô: Cướp địa bàn của ta Đại ma đầu

Mọi người: Đại ma đầu

Cố Trần Uyên vui tươi hơn hử xem, bắt vi sở động.

Hạ Văn Hi than nhẹ một tiếng, hôn hôn mặt Cố Trần Uyên, trấn an tên nam nhân thực tế đang khấn trương này.

Hạ Văn Hi: Ta thích hử.

15. Ma Đầu Đến Đây Ăn Kẹo - Chương 15

Tâm tình Hạ Văn Hi không tốt lắm.

Không chỉ là vì ngày hôm qua bị Cố Trần Uyên thổ lộ.

Y lại một lần nữa bị Cố Trần Uyên gạt rồi.

— sau khi ta đồng ý, người mới được giết người.

— ta sẽ nói cho ngài, nếu ngài cảm thấy không ổn, ta sẽ không giết.

Thoạt nhìn ý tứ quả thật là giống nhau.

Nhưng một khi nghĩ lại, lại gắn lên người Hạ Văn Hi thì lại có ý nghĩa khác rồi.

Sau khi được Hạ Văn Hi đồng ý cho giết người, ác trên người Hạ Văn Hi sẽ tăng lên, mà cái ác đó so với Cố Trầm Uyên giết người sẽ nhiều hơn, bởi vì đó là “Hạ Văn Hi để cho Cố Trầm Uyên giết người”.

Mà Hạ Văn Hi cảm giác không ổn thì Cố Trầm Uyên sẽ không giết, vậy thì có nghĩa là Hạ Văn Hi đã cứu một người, đó là công đức.

Cái ác thì để ta gánh, còn việc thiện thì ngài gánh.

Sau khi đưa ra kết luận này thì cảm xúc của Hạ Văn Hi không tốt lắm.

Trách không được —

Trách không được y cảm giác có chỗ nào không đúng.

Trách không được Cố Trầm Uyên gọi bên tai y đến nhũn ra, dụ y đáp ứng.

Trách không được Cố Trầm Uyên đột nhiên làm chuyện đó với y.

Thật ra chuyện này đối với Hạ Văn Hi không có gì không tốt, trái lại là chuyện tốt, nhưng Hạ Văn Hi vẫn không cao hứng nổi, trong lòng phiền muộn.

Cố Trầm Uyên.

Cố Trầm Uyên.

Hạ Văn Hi tâm tình không tốt, cả ngày đều cau mày.

Nhìn Cố Trầm Uyên ở bên cạnh làm như không có việc gì dở y, tâm tình y lại càng tệ thêm.

Cố Trầm Uyên là loại người *** ranh như thế nào chứ, thấy đáng vẻ Hạ Văn Hi như vậy, cũng không cợt nhả nữa, hiếm khi hắn không cười, vẻ mặt đầy nghiêm túc.

“Đạo gia, ngài đừng buồn phiền vì những lời hôm qua ta nói.”

“Nếu ngài chán ghét, sau này ta sẽ không nói nữa.”

“Cũng không làm gì với ngài nữa.”

“Ngài đừng mất hứng, được không?”

Hạ Văn Hi nhìn ánh mắt hắn.

Cố Trầm Uyên mím môi, vẻ mặt có chút buồn bã, trong mắt lại càng nhiều hơn cảm xúc y không hiểu.

.....— đáng vẻ Cố Trầm Uyên như vậy thật khó coi.

Vẫn là đáng vẻ Cố Trầm Uyên cười rộ lên, lưỡi biếng dễ xem hơn nhiều.

Hạ Văn Hi nhin không được đưa tay nắm lấy cái ót Cố Trầm Uyên.

Trán dựa vào trán.

Hạ Văn Hi nhắm mắt lại khẽ cọ trán Cố Trầm Uyên.

Y cũng không chán ghét tiếp xúc với Cố Trầm Uyên.

Y chỉ là đang phiền muộn Cố Trầm Uyên cái gì cũng không nói đã đưa mọi thứ tốt cho mình, còn để cho y không phát hiện được.

Môi chạm vào nhau, mềm, xúc cảm rất tốt.

Hạ Văn Hi nhin không được vươn ra đầu lưỡi liếm môi Cố Trầm Uyên môi, muốn ném thử đó là hương vị gì.

Hạ Văn Hi không biết tình cảm mình đối với Cố Trần Uyên là gì.

Ngay lần đầu tiên y bị lừa là đã cảm thấy ghét Cố Trần Uyên rồi.

Cho đến khi xảy ra chuyện của nữ nhi Thường gia.

Cố Trần Uyên không có ác như vậy.

Trên Kim Đỉnh Sơn, y thương hại Cố Trần Uyên, bị chính người thân nhất phản bội, không có chuyện gì khó chịu hơn chuyện này cả.

Y chỉ tưởng tượng một chút nếu người quý trên mặt đất lộ ra biểu tình như vậy là Hạc Sơn lão nhân, mà chính mình lại “Chính nghĩa” nói như thế, trái tim lập tức đau đến khó chịu.

Về chút thương hại này, có lẽ là đã mang theo một chút yêu thương.

Cố Trần Uyên một chút phản kháng cũng không có, hắn thậm chí ngoan ngoãn mở miệng, để cho Hạ Văn Hi càng tận hưởng.

Hạ Văn Hi chỉ bằng bản năng, đem đầu lưỡi liếm vào trong miệng Cố Trần Uyên.

Đêm đi tới bãi tha ma đó, ẩn ẩn cảm thấy là có cái gì đang chỉ dẫn y đi.

Cảm giác đó rất kỳ diệu, giống như Thiên Đạo dẫn lối.

Cứu Cố Trần Uyên, có lẽ có một nửa bắt nguồn từ cảm giác đó, mà còn lại, có lẽ, cũng là do y muốn cứu.

Y nhìn không thấu rốt cuộc mình có nghĩ gì về Cố Trần Uyên.

Chỉ là cảm thấy ở bên cạnh Cố Trần Uyên rất tốt.

Sống qua ngày như vậy, rất tốt.

Tiếng thở dốc truyền từ trong yết hầu Cố Trần Uyên ra.

Hạ Văn Hi nhẹ nhàng cắn cắn bờ môi hắn, tay không tự giác vuốt ve lưng đối phương.

Quá mức thân mật.

Ngược lại không có cảm giác chán ghét.

Y vẫn cho rằng, mình quan tâm Cố Trần Uyên tựa như Hạ Lăng vậy.

Thân cận hắn.

Không có bất cứ tâm tư gì khác.

Giống như đối với các sư đệ sư muội khác.

Chỉ là Hạ Văn Hi càng tổn thêm chút tâm tư trên người Cố Trần Uyên, bởi vì hắn ở bên cạnh y.

Cho nên lúc nghe Cố Trần Uyên nói tâm duyệt với hắn thời, y mới chạy trốn chết, rõ ràng trái tim đập nhanh như vậy, vui sướng nhiều như vậy.

Y không biết mình vì sao lại hôn lên.

Thân thể tự hành động.

“Cố Trần Uyên.”

Y nhìn không được gọi hắn.

“Ta không chán ghét người.”

“Không chán ghét người nói với ta những lời này.”

“Cũng không chán ghét vừa rồi như vậy.”

“Nhưng ta không biết.....”

“Ta không hiểu.....”

“Người dạy ta đi.”

“—được không?”

Cố Trần Uyên vuốt ve khuôn mặt Hạ Văn Hi.

Hắn bây giờ hận không thể ôm Hạ Văn Hi vào trong ngực không buông tay, dùng sức mà hôn y.

Nhưng hắn sợ sẽ dọa đến Hạ Văn Hi.

Nhưng càng nhìn lại càng thích.

Cố Trần Uyên vẫn không nhận được, đặt môi hôn trên mặt Hạ Văn Hi phát ra một tiếng vang “Chụt”.

“Được.”

“Tiểu Hạ, ngài muốn cái gì ta đều cho tất.”

“Đều cho ngài.”

Tiểu kịch trường:

Cố Trần Uyên bị Hạ Văn Hi thân mật ôm vào trong ***g ngực cứng rắn.

Đạo gia của hắn sao lại hấp dẫn như thế chứ??

Vẫn không tự giác mà hấp dẫn người khác như thế kia

Còn ngốc như vậy.

Cố Trần Uyên đã nóng vội muốn ăn Hạ Văn Hi vào trong bụng quá đi.

Nhưng mà vẫn luyến tiếc sẽ dọa đến Hạ Văn Hi.

Cho nên Cố Trần Uyên hôm nay cũng cao hứng nhưng tâm cũng mệt.

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dau-lai-cat-duong-ma-dau-den-day-an-keo>